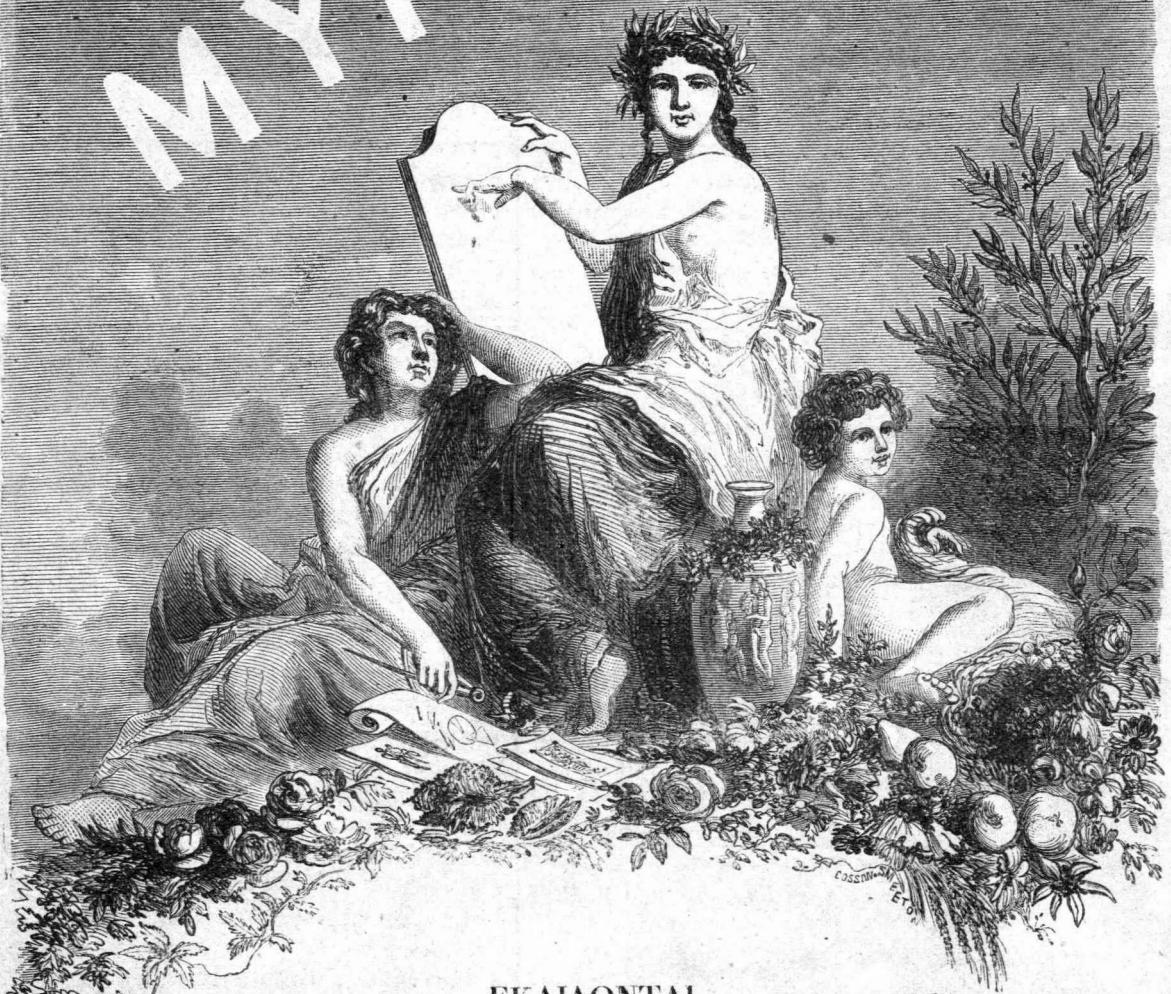

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ὑπὸ

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΑΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

1869.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΑΔΕΘ'

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΑ

ΥΠΟ

Ι. ΓΙΩΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ

Τομ. Δευτερος

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

1869

*Προσέμα το βιβλίον περιόχον
Μυρία Όσα γινόμενα κινημάτων
δραστήριων δ. Μακρυγιάννη, σ. 50
ανά μινιστην*

Σταύρος δ. Κιαραφίλος

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤΗ, 58 BOULEVARD MONT-PARNASSE

ΑΩΞΘ

ΙΔΡΥΤΑΙ ΤΩΝ «ΜΥΡΙΑΩΝ ΟΣΩΝ.»

Οί ἐν Λονδίῳ ΚΚ. Στέφ. Α. Ράλλης, Μιχ. Σπάρταλης, Στέφ. Ι. Σκυλίτζης καὶ ἀνεψιοί, Δημ. καὶ Εὐστρ. Ἐμ. Πετρηκοκκίνοι, Εὐστρ. Ράλλης καὶ υἱός, Ἀλέξ. Α. Βλαστός, Α. Ζ. Ῥοδοκανάκης, Μ. Σ. Πασπάτης, Ἄντ. Σ. Μαυροκορδάτος, Γ. Ι. Καβάκης, Στέφ. Ζ. Ψύχας, Ἀλέξ. Ν. Αὐγερινός, Θ. Ἐμ. Σκυλίτζης, Κ. Γεραλόπουλος, Ἀδελφοὶ Μελά, Ξενοφῶν Μπαλλής.

Οί ἐν Μαγχεστρίᾳ ΚΚ. Στέφ. Η. Σκυλίτζης, Ν. Ἀργέντης, Ἰ. Η. Σαχρεντής, Σκυλίτζης καὶ Συντ., Σ. Ν. Φραγκόπουλος, Ἄθ. Ἰωννίδης, Γ. Τ. Τριανταφυλλίδης, Ἄμβρ. Σεικάρης, Κ. Ι. Σκαρμαγγάς, Α. Α. Δάλλας.

Οί ἐν Λιθερπόλῃ ΚΚ. Πέτρος Στ. Σκυλίτζης, Ν. Γ. Πασπάτης, Ἀδελφοὶ Παπαγιάννη, Μιχ. καὶ Σπυρ. Γεωργαλά.

Handwritten notes in Greek script, including names like 'Μαρία', 'Κωνσταντῆ', and 'Κωνσταντῆς', and other illegible text.

¹ Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Α. Ε. ROCHETTE et Cie, Boul. Montparnasse, 72, 80.

Table listing various topics and their page numbers, such as 'Αγροτικός λαός Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, 14.', 'Γαλβάνης (ἴδε ἠλεκτρομ.), 30.', 'Παλαιολόγου Μιχαὴλ ἀγ χίνιοι, 62.', etc.

(1) Οἱ ἀστερίσκοι σημαίνουν εἰκονογραφίας.

Τζ και Τσ, 322.	Τιντορέτος * 65.	Φάρος Έδδουζόν. * 152.	Χρόνος, 89, . . .
Τηλέγρ. ηλεκτρ. (5*) 98.	Τίνω, τίω, 203.	Φιλοπατρία, 156, 302.	Χωρίον επί δένδρου, 251.
» κλιώς 'Ατλαντι- κοῦ, 146.	Τρώκτης ἰχθύς * 273.	Φόβος, 210.	Ψύλλος * 368.
Τιμῆ, 94.	"Υδατος ξαγών *** 235.	Φωλεαί (18*) 133, (12*) 179.	Ώκεανού βάθος, 613.
Τίμιος, 272.	Υποβρύχιος γεωγραφία, 206.	Χαρτοπαίχται, 203.	
Τιμών μεταβολή, 299, 340; 363.	Υπομένειν, 58.	Χορός ἐν Ἴσπ. ** 1, * 338.	

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Εν σελ.	29, στήλη β', στίχοι	ἀντί	διόρθου
32	" α' "	47 Σανσὺ καρατ. 40	καρατίων 33
113	" α' "	44 κατελίνα	καπελίνα
127	" α' "	23 ὑπ' ἀριθ. 9	ὑπ' ἀριθ. 10.
136	" β' "	23 ἀπριλίου	ματίου
160	" β' "	51 παριστώμενος	παριστάμενος
162	" α' "	43 ἑβδομάδος	ἑβδομάδος
279	" β' "	51 ὅτε	ὅτι
		51 τὴν pulchra (μελαγχροινὴν) διόρθου τὴν ὠραίαν pulchra (μελαγχροινὴν).	
340	" β' "	17 προόδευσεν	πρώτευσεν
346	" β' "	1 καταδημαγών	καταδημαγών
"	" "	3 ἠνάγκαζεν	ἠνάγκαζεν
368	" α' "	15 Πρίγκηπον	Μαουραν
"	" β' "	14 Μερὶ δέ	Μερὶ δέ

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Ἄριθ. 13. Ἰανουάριος, 1869. Β' Ἔτος.

Ο ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΙΣΠΑΝΟΙΣ.

Οἱ Ἴσπανοὶ εἶναι λαὸς μουσοληπτος, καὶ οἱ ἤχοι των ἔχουσι πολλὴν σχέσιν μετὰ τῶν ἀραβικῶν, μάλιστα δὲ οἱ χοροὶ των, ἐπειδὴ ὀκτὼ αἰῶνας, ἀπὸ τοῦ 711 μέχρι τοῦ 1492, οἱ Μαυριτανοὶ ὑπῆρξαν κύριοι μεγίστου μέρους τῆς ἰσπανικῆς χώρας.

Σημειωτέον ὅτι πᾶσα ἐπαρχία τῆς Ἰσπανίας ἔχει ἴδιόν τι ὄρχημα, εἰς ὃ ἐκδίδονται οἱ κάτοικοί της περιπαθῶς. Σήμερον προτιθέμεθα νὰ περιγράψωμεν τὸ λεγόμενον Χόταν, τοῦ ὁποίου γενέτειρα εἶναι ἡ Ταβρακωνησία (Aragona), κειμένη παρὰ τὰ μεθόρια τῆς Γαλλίας.

Ἦδη βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῇ κατωτέρω εἰκόνι

Ὁρχημα ταβρακωνησιακόν, ἡ Χότα. (Ἰγνογραφία DORÉ.)

σκηνὴν ἥτις, πλὴν τοῦ ἱματισμοῦ τῶν προσώπων ἄτινα διαδραματίζουσιν αὐτήν, εἶναι κατὰ πάντα ἀραβοτουρκικὴ. Αἱ θέσεις τῶν ὀρχουμένων, τὰ σχήματα, τὰ εἰς χεῖρας αὐτῶν κρέμβαλα (castagnettes), καὶ τῶν μουσουργῶν ἡ κωμικὴ συμπεριφορὰ, ἀδόντων ερογγύλω στόματι καὶ μέχρι κινδύνου νὰ διαβράγῳσι, δὲν εἶναι ὅλως ἀραβικά;

Ἄλλ' ἡ χότα ὁμῶς ἡ ταβρακωνησιακὴ, ἐνῶ εἶναι

ὄρχημα γοργόν, χορευεταί ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον, ἐὰν δώσωμεν πῖσιν εἰς δημῶδες τι ἰσπανικὸν ῥητόν, λέγον,

Λὰ χότα ἐν ἔλ Ἀραγόν
Κὸν γαρπόζα δισκρεσιών.

« Ἡ χότα ἐν τῇ Ταβρακωνησίᾳ σεμνὴ τὴν χάριν. » Δὲν γίνεταί δὲ θαλίᾳ δημῶδες ἡ πανήγυρις, ἀνευ πλήθους ζευγῶν χορευόντων χότας, καὶ χορευόντων μέχρις οὐ νὰ πέσωσιν ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἀσθμαίνοντες· συνε-

χως μάλιζα ή γότα¹ χορεύεται και εις τας θρησκευ-
τικας εορτας. Είναι τις γότα λεγομένη των Χριστου-
γέννων (la Natividad del Senor), αδομένη εν ορ-
χήμασι και ή μὲν πρώτη στροφή τῆς γότας ταύτης
έχει τι μάλλον εκκλησιαστικόν ή λαϊκόν.

Δὲ Ἰησοῦς ἐλ Νασιμέντο
Σὲ σελέβρα πόρ τὸ κέρ·
Πὸρ τὸ κέρ βέινα ἐλ κοντέντο,
Πὸρ τὸ κέρ βέινα ἐλ πλασέρ.

« Η γέννησις τοῦ Ἰησοῦ εορτάζεται πανταχοῦ·
πανταχοῦ επικρατεῖ γὰρ, πανταχοῦ επικρατεῖ ἀ-
γαλλίασις. »

Ἄλλ' ή ἐποδὸς, ήτις ἀδεται ἐν χορῶ παρ' ὅλου
τοῦ περιεστώτος λαοῦ, μεταβαίνει ἀμέσως ἀπὸ τοῦ
ιεροῦ εἰς τὸ λαϊκόν, ή μάλλον βέβηλον, ἐπειδὴ οὐδ'
οἱ ἐπικουρείοι αὐτοὶ θά ἐλεγον ἀκολαστοτέρους τούτων
λόγους*

Βίβα πουέ; λά πρόμα!
Κὲ ἐλ δια κομβίτα·
Υ ἐντούλοε λά βίβα
Δὲλ γόζο λά ἀρώμα.

« Ζήτω λοιπὸν ή εὐωχία! Εἰς ταύτην ή σήμεραν
μὰς προσκαλεῖ· ἄς καθιδύνη δὲ τὴν ζοὴν ήμῶν τῆς
ήδονῆς τὸ ἀρώμα! »

Μία δὲ μόνη ἐπειτα φωνή μέλπει τὴν ἐπομένην
στροφήν·

Ω! κὲ δία τὰν γλοριόζο
Φουέ ἐλ δὲ λά Νατιβιτά!
Δὲλ κὲ βίκο ὅ ποδερόζο
Νάσιο πόβε!... Κὲ οὐμιλάτ!

« Ω! τῆς ἐνδόξου ήμέρας τῶν Χριστουγέννων! Ὁ
πανόλθιος και παντοδύναμος ἐγεννήθη πτωχός!... Ὁ
τῆς ταπεινώσεως! »

Πρὸ πάντων κατὰ τὴν μεγάλην εορτὴν τῆς Ταρ-
ρακωνισίας, τὴν εορτὴν τῆς Παναγίας τῆς Πιλαρινῆς
(la Virgen del Pilar), αἱ γόται παρίστανται ἐπι-
κρατέζονται. Ἐξ ἀποστάσεων 20 και 30 ὥρων συνέρ-
χονται εἰς τὴν Σαραγόσσαν οἱ τῶν πέριξ κάτοικοι, ἵνα
πανηγυρίσωσιν. Ἐκεῖ ὁ Ταρρακωνισίας ἀποτείνόμε-
νος πρὸς τὴν μνηστὴν του, — « Μοῦ ἀρνέισαι μίαν
γόταν, τῆ λέγει ἄδων, ἀλλὰ, μὰ τὴν Παναγίαν τὴν
Πιλαρινῆν! καλὸς εἶμαι ν' ἀποθάνω ἐκ τῆς λύπης μου. »

Σὶ νὸ κέρεε, μὶ σαλέρο,
Πὸρ λά Βίρζεν δὲλ Πιλάρ, κτλ.

Ὁ δὲ Καταλὰν, ζητῶν παρὰ τῆς καλῆς του (ἰσπα-
νιστὶ τῆς μουσατάσας του) ἕνα γῦρον νὰ συγχο-
ρεύσῃσι, συγκρίνει τὰς χάριτάς της πρὸς τὰς τῆς Πα-
ναγίας·

Ὀλτρο βόλτεο! μουσατάσα,
Υ ἐσκλαμάρε ἐν μὶ καντάρ·
Βίβα λά γότα ὅ τοῦ γάρπο
Υ λά Βίρζεν δὲλ Πιλάρ!

Ὡς παρατηρεῖτε, ἐκάστη στροφή τῆς γότας συνή-
θως σύγκειται ἐκ τεσσάρων στίχων· τῶν μὲν δύο ὀκτα-
συλλάβων μακροκαταλήκτων, τῶν δὲ ἑπτασυλλάβων
βραχυκαταλήκτων, ἐναλλάξ· και ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
μὲν συναλείφονται τὰ δύο φωνήεντα μὴ ὑπάρχοντος
συμφώνου μεταξὺ αὐτῶν, ὡς πράττεται ὑπὸ τῶν ἰ-
ταλῶν ποιητῶν, ἐνίοτε ὅμως προφέρονται ἀναλελυ-
μένα, ἐξ ἀδείας ποιητικῆς ἴσως.

Οἱ Ταρρακωνισιοὶ σεμνύνονται λίαν διὰ τὸν χορὸν

(1) Οἱ Ἴσπανοὶ πρὸφέρουσι τὸ j ἀπαράλλακτως ὡς ήμεῖς τὸ χ.
Τὸν Δογκιχῶτην τῶν γράφουσι Don Quijotte, ὅπερ μὴ δυνάμενοι
οἱ Γάλλοι νὰ προφέρωσι, γράφουσι Don Quichotte, και ήμεῖς τυ-
φλῶς αὐτοῦς μιμούμενοι ἐγράψαμεν Δογκισσῶτην τὸν Δογκιχῶτην.

των· ἐν τινι τῶν δημοτικῶν ἀσματικῶν τῶν θέτουσιν
αὐτὸν ἀνωτέρω παντὸς ἄλλου ἰσπανικοῦ·

Τίξεν κὲ λάε Ἄνδαλουζας
Λὰς μὰς σαλέροσας σὸν,
Μὰς ἐν γράσια λάε ἐσέδεν
Λὰς μουσατάσας δὲ Ἄραγων.
Λὸς κὲ ἐνσάλασαν λά κατσούτσα
Δὲ Κάδιξ ὅ δὲ Χερῆξ,
Σιέρτο ἐξ κὲ βαιλάρ νὸ βιέρων
Λὰ γότα οὐνα σόλα βέξ!

« Διςχυρίζονται ὅτι αἱ Ἄνδαλουσῖαι εἶναι ἐλκυ-
σικώταται· ἀλλὰ κατὰ τὴν χάριν ὑπερτεροῦσιν αὐτῶν
αἱ Ταρρακωνισῖαι. »

« Βέβαιον εἶναι ὅτι ὅσοι ἐκθειάζουσι τὴν κατσοῦ-
τσαν τῶν Γαδείρων και τῆς Χερῆξ οὐδ' ἅπαξ εἶδον
ἐπὶ ζωῆς τῶν χορευομένην τὴν γόταν. »

Τὸ ὄρηγμα τῆς γότας φαίνεται ἀρχαῖον, τοῦλά-
χιστον σύγχρονον τῶν καιρῶν καθ' οὓς οἱ πειραταὶ
τῆς Ἀλγερίας ἐλυμαίνοντο τὴν Μεσόγειον τολμῶντες
νὰ προχωρῶσι και μέχρι τῶν ἰσπανικῶν ἀκτῶν. Σώ-
ζεται γότα τις ἀρχομένη διὰ τῶν ἐπομένων·

« Μία φρεγάτα ἀλγερινῆ (argelina) ἤρπασε τὴν
καλὴν μου· ἀλλὰ και τὴν ζοὴν μου ἂν πρόκηται νὰ
χάσω, θ' ἀπέλθω πρὸς ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς. »

Εἰς τὰς γότας παρενδύονται ἐνίοτε και σατυρικά
πρὸς κινήσιν εἰς γέλωτα, ὡς π. χ.

Σὸν τοὺς πράτσος τὰν ἐρμόσος,
Κὲ παρσέσαν δὸς μορσαίλας,
Δὲ ἀκουέλλας κὲ ἐστὰν κολγάδας
Ἄλ ἰνθιέρνο ἐν λάε κασινας.

« Τόσον εὐμορφοὶ εἶναι οἱ βραχιόνες σου, ὥς ὁμοιά-
ζουσι μὲ δύο ἀλλάντας ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους βλέ-
πει τις κρεμαμένους τὸν χειμῶνα εἰς τὰ μαγειρεῖα. »

Σὲ λεβάντα δὲ μανιάννα,
Υ παγὰ κὸν ἐλ διτῆς Βάξο·
Λουέγο ἱσκούπε ἂ λάε κατσουέλας
Λὰς νατίλλας δὲλ ταπάκο.

« Ἐξυπνᾷ ἐνωρίς και συναμιλλᾷται μὲ τὸν θεὸν
Βάχον· ἐπειτα δὲ ἀνακατόνει ἐντὸς τῶν χυτῶν τὸν
ταμβάκον, ὅστις πίπτει ἀπὸ τῶν ῥωθῶνων τῆς. »

Συγγνώμην ἐξαιτούμεθα ὅτι τοιαῦτα ἀναφέρομεν
γυδαῖα· ἀναγκαῖα ὅμως ἐθεωρήσαμεν και ταῦτα ἵνα
δώσωμὲν τινὰ ἰδέαν και τῶν συνθέσεων τούτων, ὡς
συνηθεστάτων ἐν ταῖς εὐωχίαις τοῦ ἰσπανικοῦ λαοῦ,
βάλλοντος εἰς τὴν ἀκρόασιν αὐτῶν ἀσβέζους γέλωτας,
ὅτε μάλιζα χορεύεται συγχρόνως και ἐνθουσιώδης τις
γότα, ή ὅτε ἄδονται ὑπὸ στίφους νομάδων σπουδα-
στῶν (studiantes de tuna).

« Πολλάκις (διηγεῖται τις περιηγητῆς) συνέβη νὰ ἴδω
χωρικούς εἰς τοὺς ὁποίους, μεταβαίνοντας ἀπὸ κόμης
εἰς κόμην ή ἐπιστρέφοντας ἐκ τῆς πόλεως, ἀνέβη αἰφ-
νης ὁ οἶστρος νὰ τὸ στρώσωσιν εἰς τὸν χορὸν ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ δρόμου. Καὶ οἱ μὲν ἐξ αὐτῶν ἠτοιμάσθησαν
εἰς τοῦτο, οἱ δὲ ἐνησχολήθησαν εἰς σάρωσιν τοῦ τόπου
ἐνθα ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν ή ὄρησις, ὄρηστροα δ'
εὐρέθη πρόχειρος, εἰς κιθαριστῆς (quitarrero) νο-
μάς· και ἰδοὺ μετ' ὀλίγον ἤρπισεν ὁ χορὸς ἐξ ἀπροά-
πτου, χειρόκροτῶντων ὄλων τῶν περιεστώτων, μεθ'
ὦν και τὰ παιδία ἐδήλουν τὴν χάριν αὐτῶν δι' ἐπα-
νελημμένων κυβιστημάτων. Εἶναι δὲ θαυμασίον τὸ νὰ
βλέπῃ τις γεωργὸν ἐνδεδυμένον ὡς θά ἦτο βεβαίως ὁ
Σάντσος τοῦ Δογκιχῶτου, περιεζωσμένον ἔχοντα ὄλον
τὸν στόμαχον διὰ ζώνης δερματίνης πλατείας, μετα-
μορφούμενον εἰς εὐχαριν χορευτὴν. Ἀληθῶς καθιδύνε-

ταίτις παρατηρῶν τὴν εὐρυθμίαν τῶν βημάτων του, τὴν
εὐκαμψίαν τῶν κινήματων, μάλιστα δὲ τὴν περὶ τὸν
μουσικὸν χρόνον ἀκριβείαν. Περὶ δὲ τῶν γυναικῶν, ὅτε
μὲν ἔχουσι τι γοργὸν ὄρηγμα, ὅτε δὲ ζυγυστασίαν τινὰ
και ἀμφιταλάντευσιν τόσον μαλακὴν, τόσον ἐρασμίαν

χειρῶν περισπάσεις, βηματισμούς τῶν τακερούς, και
τόσον τερψιχόρους, και τόσον ποικίλους και ἀκριβεῖς,
ὥστε βλέπων ὡραίαν τινὰ Ἴσπανίδα ὀρχουμένην (και
αἱ Ἴσπανίδες εἶναι συνήθως ἐλκυστικώταται), στέλλει
τις εἰς κόρακας ὄλην τὴν φιλοσοφίαν του. »

Οικογένεια νομάδων χορευτῶν. (Ἰγνογραφία DORÉ.)

Θὰ ἐπανελθῶμεν ἄλλοτε εἰς τὴν γόταν, περιγρά-
φοντες και ἄλλους ἰσπανικοὺς ἤχους και χορούς.

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτο-
νικῆς ὑποδομήθη ἐκ πεντελησιῶν μαρμάρου, ὡς και
τὰ Προπύλαια, ἐν Ὀλυμπ. 86 γ', ὑπὸ τὴν ἐπιτήρη-
σιν τοῦ Φειδίου, και ὑπ' ἀρχιτεκτόνων τοῦ Καλλι-
κράτους και τοῦ Ἰκτινοῦ, ὅστις, κατὰ Βιτρούβιον,
και ἐγράψε περὶ τοῦ ναοῦ τούτου μετὰ τοῦ Καρπίωνος.
Κατὰ τὸ σωζόμενον αὐτοῦ μέγα εἰρείπιον, ἦν δώριος
τὸν ρυθμὸν, τῆς δωρικῆς τέχνης εἰς τὴν ἀνωτάτην ἐ-
λάσας ἐντέλειαν, και ὁ μόνος μεταξὺ τῶν δωρίων τῆς
κυρίως Ἑλλάδος σωζόμενος ὀκτάστυλος· περίπτερος
δὲ, και ἔχων κατὰ τὰ δύο μὲν ἄκρα διπλὴν τὴν ζοάν,

κατὰ τὰς μακρὰς δὲ πλευρὰς ἀνὰ 17 κίονας εἰς ἐκά-
στην. Ὁ στερεοβάτης αὐτοῦ, ἔχων πλάτος μὲν 101',
μῆκος δὲ 282', ὑψοῦτο ἐπὶ τριῶν βαθμίδων, αἷς ἀπέ-
ναντι τῆς θύρας ἦσαν, κατὰ τὰ σωζόμενα ἔγρη, και
πρὸς εὐκολίαν τῆς ἀναβάσεως, παρεντεθειμένοι δύο ἐ-
λάσσονες, ὥς ὁ ἀριθμὸς τῶν βαθμίδων νὰ μὲνῃ πάν-
τοτε περιττός, ὡς ἀπητέτο κατὰ τὸν Βιτρούβιον· και
ἴστατο, ἀνατολικῶς μὲν, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βράχου ἐπι-
πέδως λελαξευμένου, κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς πλευρὰς
ἐπὶ βάσεως λίθου πορείου. Ἐχει δὲ ὄλον ὕψος ὁ ναός,
ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ στερεοβάτου μέχρι τῆς κορυ-
φῆς τοῦ ἀετοῦ, ἐκ ποδῶν 66, οἱ δὲ κίονες, ὦν τὸ
ἀνάστημα εὐγένειαν ἐμφαίνει συγχρόνως και στερεο-
τητα, εἰσὶ ποδῶν 34, ἐνδεκαπλάσιον τοῦ ἐμβάτου
αὐτῶν, ὄντος ποδῶν 3, 1'.

Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἐντέλεια τοῦ καλλίστου οἰκοδο-

μήματος τῆς λαμπρότητος τῶν Ἀθηνῶν ἐποχῆς ἐξαρτάται ἐκ τεχνικῶν μυστηρίων, ἅτινα κατ' ὀλίγον ἀνακαλυπτόμενα ἐκπλήττουσι τῶν νεωτέρων τὴν ἐπιστήμην, καὶ ἀποδεικνύουσι παρὰ τοῖς ἐνδόξοις αὐτοῦ οἰκοδόμοις ἀπαράμιλλον μεγαλοφυΐαν καὶ οὕτω τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ, καὶ γνώσεις τῆς τέχνης αἰτινες ἀπωλέσθησαν ἔκτοτε. Κατὰ Βιτρούβιον, ὁ δῶριος ρυθμὸς ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ σύμμετρος· ἀλλὰ τοῦτο ἐδήλου βεβαίως μόνον ὅτι δὲν εἶχε τι κοινὸν μέτρον, τὴν νεκρὰν δηλαδὴ μονάδα, ἧς ἀκριβῶς πολλαπλασία νὰ ἦσαν ὅλα τοῦ ναοῦ τὰ μέρη, ὡς ὑπῆρχεν ἐν ταῖς τυρρηνικαῖς οἰκοδομαῖς. Ἀλλ' ἂν ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος ἐλειπεν ἡ γεωμετρικὴ ἐκείνη, ἡ κατὰ κανόνας καὶ χειρωνακτικὴ συμμετρία, ταύτην ἀντικαθίστα ἡ ὑπερτάτη ἀρμονία, ἧτις εἶναι ἡ κατ' ἐμπνευσιν συμμετρία, ἡ μόνη πρέπουσα τῇ ἐλευθερίᾳ, ἧς ἄνευ βαναυσούται ἡ καλλιτεχνία. Αἱ μέχρι τοῦδε ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι ἕκαστον, καὶ τὸ ἐλάχιστον τοῦ ναοῦ τούτου μέρος, σοφίας καὶ ἐπιμελείας ἀριστοῦργημα, συντελεῖ εἰς τὸν ἀπαρτισμὸν τοῦ ἀμιμήτου τούτου ἀρχιτεκτονικοῦ ἀριστοῦργήματος. Ὡς ἡ ὀργανικὴ καὶ ἐμφυγος φύσις πανταχοῦ τὰς καμπύλας φιλεῖ, καὶ δι' αὐτῶν γοητεύει τὴν ὄρασιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ οἰκοδομήματι τούτῳ οὐδὲ τοῦ θριγχοῦ οὐδὲ τοῦ σφαιροῦ αἱ γραμμαὶ εἰσὶν ὀριζόντιοι, καὶ πρῶτος ὁ Ἀγγλος Pennethorne παρετήρησεν ὅτι κυρτοῦνται ἐλαφρῶς ἐν παραβολῆς σχήματι πρὸς τὸ μέσον· τοῦτο δὲ κατὰ 5 σχεδὸν δακτύλους αἱ μεγάλαι, κατὰ 2 1/2 δ' αἱ ἐλάσσονες πλευραὶ, ὡς μετὰ ταῦτα δι' ἐπιμελῶν καὶ ἀκριβῶν καταμετρήσεων ἀνεκάλυψεν ἕτερος Ἀγγλος, ὁ Penrose. Φαίνεται δ' ὅτι τὴν ἔντασιν ταύτην ἐγνώριζεν ἤδη καὶ ὁ Βιτρούβιος, ὅστις καὶ ὀνομάζει αὐτὴν *adjectio*. Ἀλλ' οὐδ' οἱ κίονες τῶν ἐξωτερικῶν στοῶν εἰσὶ καθετοί, ἀλλὰ κλίνουσιν ἡμέρα κατὰ 1 1/2 πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸ μέσον ἐκάστης πλευρᾶς, ὥστε τὸ ὅλον οἰκοδομημα λαμβάνει ἐκ τούτου σχῆμα τετμημένης πυραμίδος, χορηγοῦν αὐτῷ περισσοτέραν ἐμφασιν στερεότητος καὶ ἐνότητος, καὶ καθαρωτέρας τὰς ὀπτικάς γραμμάς. Πιθανῶς δὲ καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἦν γνωστὸς ὁ κανὼν οὗτος τῆς κλίσεως τῶν κίωνων, διότι ὁ Κικέρων γλεναῖζει τὸν Οὐῆρον, ὡς θέλοντα νὰ στήσῃ ὀρθοῦς τοῖς τοῦ ναοῦ τοῦ Κἄστορος. Οἱ δὲ γωνιαῖοι τῶν κίωνων εἰσὶ παχύτεροι τῶν λοιπῶν, κατὰ Βιτρούβιον, διότι ἡ πανταχόθεν περιεχυμένη αὐτοῖς λαμπρότης τοῦ οὐρανοῦ ἐλαττοῖ εἰς τὴν ὄρασιν τὴν τοῦ πάχους ἐντύπωσιν. Αἱ ἐξωτερικαὶ στοαὶ εἶχον ὄροφον φατωματικὴν, ὅστις πιθανῶς ἐξετείνετο μέχρι τινὸς καὶ πρὸς τὰ ἐντὸς.

Ἐχοσμοῦντο δ' ἡ τε ζωοφόρος τοῦ ναοῦ, ἡ ζώνη τῶν μετοπῶν, καὶ οἱ δύο ἀετοὶ, διὰ θαυμασίων γλυπτικῶν κοσμημάτων, καὶ τὰ διάφορα κοσμητικὰ τοῦ θριγχοῦ μέρη, ἡ ὑδρορροή, τὰ κυμάτια τῶν ἐπιστυλίων, τοῦ τοίχου αἱ ἐπικραντίδες, διεποικίλλοντο διὰ γραπτῶν μαϊάνδρων καὶ ἀνθεμίων, ὡς πολύχροα ἦσαν καὶ τῶν ἀγαλμάτων τὰ ἐνδύματα καὶ τ' ἄλλα πάρεργα.

Κατὰ δὲ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν, ἀνηρτήθησαν ἐπὶ τῶν ἐπιστυλίων αἱ ἐκ τῆς μάχης τοῦ Γρανικοῦ ὑπ' Ἀλεξάνδρου πεμφθεῖσαι ἀσπίδες, μετ' ἐπιγραφῶν χαλκοῖς γεγραμμένων γράμμασι, καὶ φαίνονται μέχρι τοῦδε τῶν ἀσπίδων τὰ ἔγνη ἡλιογραφη, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰ μέρη ἃ αὐτὰ ἐπ' αἰῶνας καλύψασαι, ἐπροφύλαξαν ἀπὸ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπηρείας καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ἀλ-

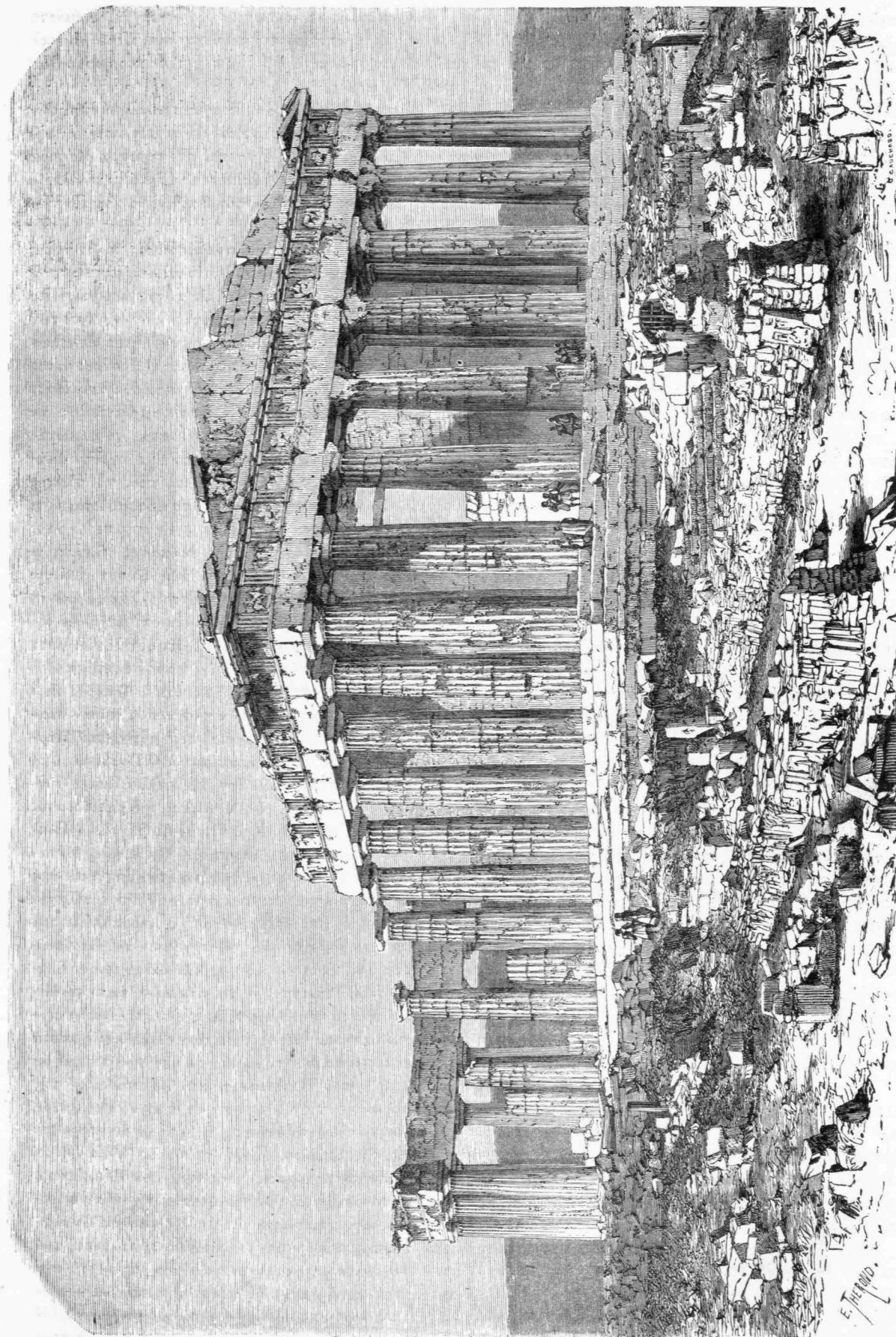
λοιώσεων. Προσέτι δὲ φαίνονται καὶ αἱ ὀπαί, ἐν αἷς ἦσαν καθηλωμένα τὰ γράμματα.

Ἐσωτερικῶς δὲ, κατὰ τὰ σωζόμενα ἔγνη, ἐτέμνετο ὁ σηκὸς δι' ἐγκαρσίου τοίχου δίχα· καὶ ἡ μὲν δυτικὴ τῶν διαίρεσεων εἶχε 43', 10", ἡ δὲ πρὸς ἀνατολὰς 98', 7" μήκος.

Ἐκ τῶν δ' ἐπιγραφῶν, πραγματευομένων περὶ τῶν ἐν Παρθενῶνι ἀναθημάτων, καὶ ὧν αἱ μὲν εἰσὶν ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ δ' ἐν Ἀθήναις, ἐξάγεται ὅτι τέσσαρα διάφορα μέρη τοῦ ναοῦ τούτου διέκρινον οἱ ἀρχαῖοι, τὸν Πρόναον, τὸν Ἐκατόμπεδον, τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸν Ὀπισθόδομον.

Καὶ Πρόναος μὲν ἦν ἀναμφιβόλως τὸ ἐν πᾶσι τοῖς ναοῖς οὕτω λεγόμενον διάστημα, τὸ μετὰ τῷ τοίχῳ τοῦ σηκοῦ, κατὰ τὴν πλευρὰν τῆς εἰσόδου, ἧτις ἦν ἀνατολική, καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς κίωνων, ἐχόντων 2', 9" τὸν ἐμβάτην, καὶ συνδεομένων μετ' ἀλλήλων καὶ μετὰ τοῦ τοίχου διὰ κικηλίδων. Ὁ Πρόναος οὗτος ὑψοῦται ὑπὲρ τὴν ἐξωτερικὴν σοᾶν κατὰ δύο βαθμίδας.

Ἐκατόμπεδον δὲ ἡ ναὸς Ἐκατόμπεδος ἦν βεβαίως ἡ ἀνατολικὴ διαίρεσις τοῦ ναοῦ, τὸ κυριώτερον τοῦ σηκοῦ μέρος, ὅπερ τῷ ὄντι εἶχε σχεδὸν ἑκατὸν ποδῶν μήκος, ἴσον περίπου καὶ πρὸς τὸ πλάτος αὐτοῦ· διὸ καὶ εἰς αὐτὸ ἀκριβέστατα ἐφαρμόζεται ὅ,τι λέγουσι τινες τῶν γραμματικῶν· «Ἐκατόμπεδον ναὸς ἐστὶ τῆς Ἀθηνᾶς ποδῶν ἑκατὸν ἐκ πάσης πλευρᾶς.» Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τοῦ μέρους ἐδίδετο καὶ εἰς τὸ ὅλον τοῦ ναοῦ, διότι φαίνεται ὅτι πολλάκις ἐγρῶντο αὐτῷ ὡς θαυμαστικῆ τινι ἐπωνυμίᾳ ἐπὶ μεγάλων οἰκοδομῶν, ὡς ὁ Θουκυδίδης λέγει, ὅτι οἱ Θηβαῖοι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Πλαταιῶν «ναὸν ἑκατόμπεδον λίθινον οἰκοδόμησαν τῇ Ἡρᾷ», καὶ ὁ Ὀμηρὸς περὶ τοῦ τάφου τοῦ Πατρόκλου· «ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἐνθα καὶ ἐνθα» καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ Παρθενῶνος μαρτυρεῖ ὁ Ἀρποκρατίων· «Ὁ Παρθενῶν ὑπὸ τῶν Ἐκατόμπεδος ἐκαλεῖτο διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος, ὡς Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν.» Ὁ δ' Ἡσύχιος λέγει· «Ἐκατόμπεδος· νεὸς ἐν τῇ Ἀκροπόλει Παρθενῶν, κατασκευασθεῖς ὑπὸ Ἀθηναίων, μείζων τοῦ ἐμπροσθέντος ὑπὸ τῶν Περσῶν ποσὶ πεντήκοντα.» Τοῦτο ὑπέλαβόν τινες ὡς δηλοῦν ὅτι ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸ τῶν Μηδικῶν ἀρχαῖος ναὸς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Παρθενῶνος κατὰ 50' ἐλάσσων αὐτοῦ, καὶ καλούμενος Ἐκατόμπεδον· ὡς λείψανα δ' αὐτοῦ θεωροῦσι τὰ ἐν τῷ Πελασγικῷ τείχει τῆς Ἀκροπόλεως ἐντετειγισμένα ἀρχιτεκτονικὰ τεμάχια, ἔτι δὲ τὰ πῆλινα καὶ γραπτὰ γείσσου κοσμητήματα, τὰ εὐρεθέντα ὑπὸ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ὡς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ προτείνουσι τὴν ἐκ πόρου λίθου κατωτέραν βᾶσιν τοῦ Παρθενῶνος, ἧς ὁ ἄξων δὲν φαίνεται ταυτιζόμενος μετὰ τοῦ ἄξωνος τοῦ ναοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ἀρχαῖος ναὸς πρὸ τοῦ Περικλέους, οὐδὲ τὰ παρατεθέντα τῶν γραμματικῶν χωρὶα ἐννοοῦσιν, οὐδ' ἄλλος τις λέγει ὅτι ὁ ναὸς ἐκεῖνος ὀνομάζετο Ἐκατόμπεδος· καὶ ὡς ἀπόδειξις μάλιστα τοῦ ὅτι ὁ Παρθενῶν προκάτοχον ναὸν δὲν εἶχεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, δύναται νὰ προταθῇ ἡ ἐπωνυμία παλαιὸς ναὸς, ἧτις ἰδίως ἐδίδετο εἰς τὸ Ἐρεχθεῖον πάντοτε, καὶ μετὰ τὴν ἀνακαίνισιν ἔτι αὐτοῦ. Ἐν τῷ τμήματι δὲ τούτῳ τοῦ Παρθενῶνος, τῷ ἰδίῳ Ἐκατόμπεδον ὀνομαζόμενῳ, εἰς ἀπόστασιν 12 περίπου

Ὁ Παρθενῶν, ὡς εἶχε σήμερον.

ποδῶν ἀπὸ τῶν πλαγίων τοίχων, ὑπῆρχε κατὰ τὰ ἐπι- | ὶων, ἀνά 8, ὡς φαίνεται, ἐκατέρωθεν, ἐχόντων 3' ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φαινόμενα ἔγνη, σειρὰ δωρίων κί- | περίπου τὴν τῆς βᾶσεως διάμετρον· ἐπομένως, ὡς ἐκ

κρίθη ὁ νέος· δὲν δύναμαι οὕτω νὰ ὁμώσω, ἐπειδὴ ἐγώ τε καὶ ὁ πατήρ εἴμεθα χριστιανοί.

Ὁ πασσᾶς ἔμεινε πρὸς στιγμήν σκεπτόμενος.— Αἰ, κάμε λοιπὸν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ σου.

Μόλις ὁ νέος ὑψώσας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέτωπον ἐπρόφερεν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς . . . , καὶ ὁ Ἀχμέτ, κρατήσας τοὺς τρεῖς δακτύλους τοῦ ὡς ἦσαν τεθειμένοι ἐπὶ τοῦ μετώπου, — Στάσου, ἀνέκραξεν· ἡ κρίσις ἐτελείωσε. Πρέπει σὺ νὰ κατοικήσῃς εἰς τὰ κάτω, καθὼς σὲ λέγει, ὡς βλέπω, καὶ τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς θρησκείας σου. Εἰς τὰ ἄνω εἶναι ἡ κατοικία τοῦ πατρὸς.

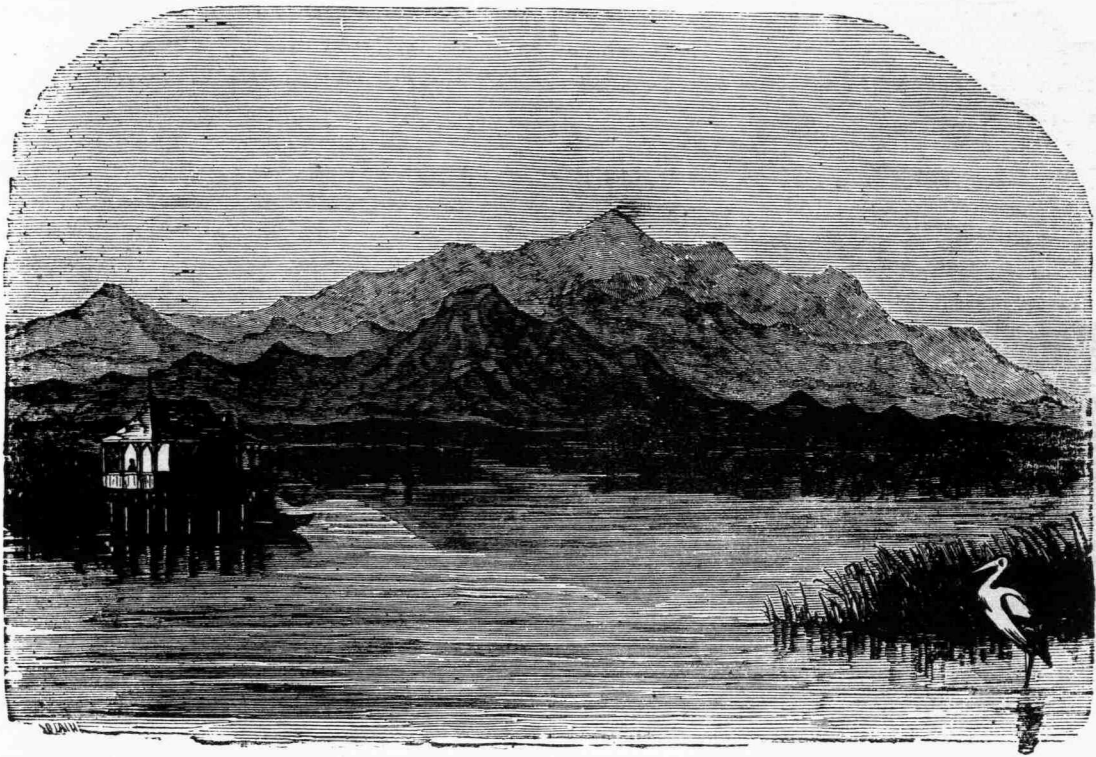
Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΙΣΤΡΟΣ.

Οἱ μεγάλοι τῆς Ἀμερικῆς ποταμοὶ κατέχουσι βεβαίως ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς γῆς διάστημα εὐρύτερον ἢ ὁ Ἴστρος· ἀλλ' οὐδεὶς ἕτερος περιβρᾶντίζει ὅσους αὐτὸς

διαφόρους λαοὺς, οὔτε ἀντικατοπτρίζει εἰς τὸ νᾶμά του τοσαύτας πόλεις καὶ μνημεῖα, οὔτε ἀναμιμνήσκει εἰς τὸν τοῦ ἐπισημόνου νοῦν καὶ εἰς τὴν τοῦ ποιητοῦ φαντασίαν τοσαύτας πράξεις ἱστορικὰς, καὶ ῥομαντικὰς παραδόσεις.

Οὗτος εἶναι ὁ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετονομασθεὶς Δούναβις καὶ Δανούβιος, Donau δὲ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν καὶ Duna ὑπὸ τῶν Οὐγγρῶν, Σλάβων καὶ Τούρκων· ὁ μετὰ τὸν Βόλγαν μέγιστος τῶν τῆς Εὐρώπης ποταμῶν, ὁ βασιλεὺς τῶν ποταμῶν τῆς Εὐρώπης, ὡς ἔλεγεν αὐτὸν ὁ Ναπολέων Α', ὄνομα τοῦ ὁποίου εἶναι ἀληθῶς ἄξιος, ἀφότου μάλιστα διαπλέουσιν αὐτὸν τὰ ἀτμόπλοια, φέροντα εἰς συγκοινωνίαν τὰ ποικίλα ἔθνη ὑπὸ τῶν ὁποίων κατοικοῦνται αἱ ἀπέραντοι αὐτοῦ ὄχθαι.

Ὁ Ἴστρος διατρέχει ὄχι ὀλιγωτέρας τῶν 400 λευγῶν, μάλιστα 680 (479 γεωγραφικὰ μίλια), ἐὰν ἀκολουθήσωμεν τὰς περιγραφὰς τοῦ ρεῖθρου. Ῥέων ἀπὸ

Ὅψις τῶν δεξιῶν τοῦ Ἴστρον ἐσχατιῶν τοῦ Αἴμου.

δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, διέρχεται τὸ μέγιστον μέρος τῆς Γερμανίας, τὸ ἀρχιδουκάτον τῆς Αὐστρίας, τὴν Οὐγγαρίαν, τὴν Σερβίαν, τὴν Δακίαν καὶ τὴν ἀπέναντι αὐτῆς Βουλγαρίαν, καὶ οὕτω γύνεται εἰς τὸν Εὐξείνιον. Καθ' ὅλον τοῦτον τὸν μέγαν ῥοῦν, ὁ Ἴστρος διαβρέχει πόλεις περιουήμους, πεδιάδας ἱστορικὰς· μεγάλα ὀνόματα ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀπαντῶμενα καθιστῶσιν αὐτὸν περιφανῆ· ὁ Τραϊανὸς, Σέπτιμος Σεουῖρος, ὁ Μέγας Κάρολος, ὁ Ναπολέων, ἐτύπωσαν ἐπὶ τῶν ὄχθων αὐτοῦ ἀνεξάλειπτως τὰ ἴχνη τῆς νικηφόρου πορείας καὶ τῶν γιγαντείων αὐτῶν ἐπιχειρήσεων. Τὰ ῥωμαϊκὰ εἰρεπία ἀπαντῶνται πλησίον τῶν τιμαριωτικῶν, καὶ ἀμφοτέρωθεν σώζονται ἐτι ἱστάμενοι πύργοι παλαιοὶ ἐτοιμῶς ῥοποι, οἰκοδομαὶ γοθικαὶ ἃς ἡμαῦρωσεν ὁ χρόνος ὅπου δὲν καθηδάφισεν, ἐκδικούμενος τὰς ἐξ αὐτῶν ἀφρητῆριαν λαμβανούσας λεηλασίας, τὰς ἀρπαγὰς καὶ ληστεύσεις, ὧν γάμει ὁ βάρβαρος μεσαιῶν.

Ἡ δὲ πηγὴ τοῦ Ἴστρον εἶναι μετριωτάτη, ὡς ὅλων τῶν μεγάλων πραγμάτων αἱ πηγαί. Κεῖται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ῥήνου, εἰς τὸ μέλαν Δάσος, (Schwarzwald) τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης, οὔτε μακρὰν ἀπὸ τῶν μεθορίων τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖθεν ἀναχωρεῖ ὀλίγος καὶ εὐτελής, ἀλλὰ μετὰ βραχὺν ῥοῦν, ἀδρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἐν αὐτῷ συμβολῆς πολλῶν ἄλλων ῥυάκων, πλατύνεται καὶ βαθύνεται, καὶ κατέρχεται δρομαίως πρὸς τὴν Βαυαρίαν, εἰς τὴν τῆς ὁποίας πόλιν Οὐλμην καθίσταται πλέον πλώϊμος. Ἐκεῖθεν μεγεθυνόμενος κατὰ πᾶσαν ὥραν, παρασύρων ἐν τῇ κοίτη του καὶ ἄλλους ἑκατὸν ποταμοὺς καὶ 36,000 ῥυακίων, καὶ ὅτε μὲν περιπλανώμενος ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ὅτε δ' ἐκτεινόμενος εἰς πλάτος καὶ λαμβάνων ὄψιν λίμνης, καταβαίνει, καταβαίνει· αἰετοπε σεβασμιώτερος. Πλησίον τῆς Βιέννης, ἥδη ἔχει πλάτος 990 μέτρων· ἔπειτα στενοῦται βαθυνόμενος· εἰς τὸ Πρε-

σβοῦργον, τὸ πλάτος του εἶναι 390 μέτρων· εἰς τὴν Πέστην, 650· εἰς τὸ Βελιγράδιον, 1300· εἰς τὴν Βουλγαρίαν, 1950, καὶ εἰς τὰς ἐκβολὰς του θὰ ἐσχημάτιζε πέλαγος ἀληθές, ἂν δὲν ἐξετείνετο εἰς ἀχανές ἔλος. Ἐκεῖ διαίρεται εἰς ἑπτὰ στόμια, ὧν τέσσαρα τὰ κυριώδη· τὸ τοῦ Σουλινᾶ λεγόμενον εἶναι μόνον πλωτόν.

Σημειωτέον ὅτι καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ χεὶρ ἐπεξέτεινε τὸ φυσικὸν ρεῖθρον τοῦ Ἴστρον διά τινος διώρυγος, ἣν ἐπεχείρησε μὲν πρῶτος ὁ Μέγας Κάρολος, ἐπέπρωτο δὲ νὰ φέρῃ εἰς πέρας ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λοδοβίκος (πατήρ τοῦ πρῶην βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος), συνάψας οὕτω τὸν Ἴστρον μετὰ τοῦ Μοίνου (Mein) ποταμοῦ, καὶ ἀνοίξας ὁδὸν συγκοινωνίας δι' ὕδατος μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Ἀρκτωῆς θαλάσσης· μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ῥοττερδάμου, ὅπου αἱ τοῦ Μοίνου ἐκβολαί.

Καί τοι πλατὺς τοσοῦτον ὁ Ἴστρος, ῥέει μετὰ πολλῆς ταχύτητος· 590 μέτρα καθ' ὥραν· κάτω δὲ μάλιστα τῆς πόλεως Λίντης (Lintz), εἰς τὴν Αὐστρίαν, τόσον βίαιον ἔχει ρεῖθρον, ὥστε οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ κτίσωσι γέφυραν, εἰμὴ ἐπὶ λέμβων. Ἀπειρα δὲ νησίδια ἀπαντῶνται ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ, διαιρούντα αὐτὸν εἰς πολλοὺς βραχίονας καὶ τέροντα τὴν ὄρασιν διὰ τῶν γλοερωτάτων ἄλσων ἅτινα φέρουσιν.

Αἱ ὄχθαι τοῦ κάτω Ἴστρον εἶναι μονότονοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, διότι σχηματίζουσιν αὐτὰς χαμηλότατοι λόφοι καὶ ἔλη βριθόντα καλάμων, ὅπου οἱ πελεκᾶνες περιφέρονται ἀγρεύοντες ἰχθύας καὶ ἔρπετὰ, ὡς ἀνεύχλητοι κτηματῖαι λευκοφόροι, ἔχοντες τὰς χεῖρας ὀπισθεν ἐσταυρωμένας. Ἀλλ' ἀναπλέον τις τὸν ποταμὸν ἀπαντᾷ ὠραιοτάτας τοποθεσίας, μάλιστα δ' ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ ὄχθης, ἥτοι τῆς τουρκικῆς. Εἶναι δὲ σήμερον εὐαρεστότατος ὁ διάπλους οὗτος ἀπὸ τοῦ Ἀ-

Ὅψις τοῦ Ἴστρον μεταξὺ Βλαχίας καὶ Βουλγαρίας.

ξίου (Γαλαζίου) καὶ ἄνω, ἐπὶ τῶν εὐρυχώρων καὶ εὐμαρῶν, πολυτελῶν μάλιστα, ἀτμοπλῶν τῆς Ἐταιρίας τοῦ Δουνάβεως, ἐνθα πᾶσαν ἀνάπαυσιν εὐρίσκει καὶ περιποίησην ὁ ἐπιβάτης. Τόσον, ὥστε παρακινούμενος τοὺς ἔχοντας καιρὸν καὶ χρήματα νὰ ἐπιχειρήσῃ πρὶν καταλίπωσι τὴν γῆν καὶ τὸν τερπνότατον τοῦτον πλοῦν, ὄντως ἐφαρμογὴν τοῦ «ψυχῆ μου, φάγε, πίε, εὐφραίνου!»

Εἰς πᾶσαν παρόχθιον πόλιν ἢ κωμόπολιν, ἀπὸ Ἀξίου μέχρι Βιέννης, κατοικοῦσιν Ἕλληνες ἔμποροι ἢ μεσιταί, ἀλλ' ἐν ταῦτ' ἄνδρες φιλόμουσοι καὶ ἐπὶ φιλοπατρία εἰς ἄκρον γενναῖοι, ὡς εἰς πολλὰς περιζήσεις ἔγνων αὐτοὺς τὸ Πανελλήνιον. Εἰς Ἀζιον, Ἰβραίλαν, Βοτοσάνιον, Ὀλτένισσαν, Γιούργεβον (ἀπέναντι τοῦ Ῥουστουκίου), Τοῦρνον (ἀπέναντι τῆς Νικοπόλεως), Καλαφάτιον (ἀπέναντι τῆς Βιδίνης), Τουρνοσεβερίνον (ἀπέναντι τῆς Γλαδόβας), Ἄνω Ὀρσοβαν, καὶ εἰς τὰς Βαζίας αὐτὰς, ὅπου ἀποβάς ἔλαβον τὴν πρὸς Πέστην

ὁδὸν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, πανταχοῦ ἤκουσα ἑλληνίδα φιλόφρονα πρὸς με φωνήν.

(Τὸ τέλος προσεχῶς.)

Ὁ θέλων νὰ ἦναι ὅ,τι δὲν εἶναι, ἀποβάλλει καὶ ὁ δύναται νὰ ἦναι.

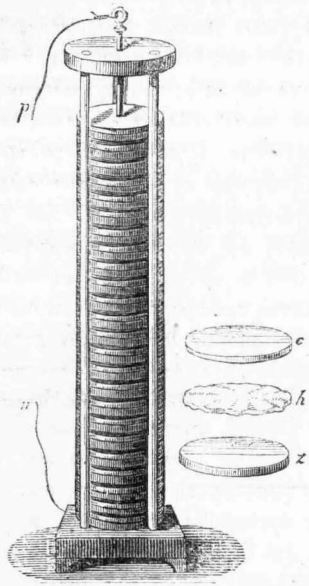
Κοινολογημένον σχέδιον ἤδη κινδυνεύει νὰ ναυαγήσῃ.

Καθὼς εἰς τὴν φιλολογίαν, οὕτω καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν, οὐδὲν χεῖριζον τῶν ἡμιτελεῖς ἐχόντων γνώσεις.

Ὁ μικρόψυχος τρέμει ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης, ὁ ἄφρων τὴν περιφρονεῖ, ὁ ἐπιτήδειος τὴν διευθύνει.

νιον μετέωρον, ο κεραυνός, θανατόνοντα ως αυτός, και ως αυτός αναλύοντα ή εξατμίζοντα όγκους μεγάλους σιδήρου, χρυσοῦ ή λευκοχρύσου (πλατίνης). Ο κεραυνός λοιπόν αυτός δια της βολταιϊκής στήλης προάγεται, διευθύνεται και τιθασσεύεται, ή υπέκει εις την του ανθρώπου θέλησιν.

Τα πρώτα όργανα έστεροῦντο της μεγάλης ταύτης δυνάμεως, μόνον δέ είχαν την αρχήν αυτής, και έδέησε να γίνωσιν άπειροι δοκιμαί όπως έπιτευχθή όλη αυτής ή ανάπτυξις. Έπειδή δέ καλόν είναι πάντοτε ν' άνέρχεται τις εις την αρχήν των πραγμάτων, έσχεδιάσαμεν την στήλην (σχ. 7) ως είχαν έπινοήσει αυτήν κατ' αρχάς ο Βόλτας* καιτοι δέ διαφέρουσι μεγάλως τα σχήματα άτινα έλαβεν αυτή άκολουθως, διατηρεϊται όμως και εις αυτά το της βολταιϊκής στήλης όνομα.

Σχ. 7.

Συντίθεται δέ ή βολταιϊκή στήλη υπό των άκολουθών πραγμάτων: ενός δίσκου εκ ψευδαργύρου, ήτοι ζιγκου (z), ενός δίσκου υγρού εκ πιλήματος ή έριούχου υφάσματος, ή ξύλου, ή νασοχάρτου (h), και ενός δίσκου εκ χαλκού (c). ταῦτα δέ συνιστώσι το πρώτον ζοιχείον. Έπειτα, και κατὰ την αυτήν πάλιν τάξιν, προστίθεται έτερος δίσκος εκ ψευδαργύρου, έτερον πιλημα υγρόν, και έτερος δίσκος εκ χαλκού* ταῦτα δέ συνιστώσι το δεύτερον στοιχείον* και ούτω καθέξης δύναται τις να σχηματίσθαι στήλην εκ πολλών στοιχείων, και έως εκατόν. Ο υγραινόμενος δίσκος βρέχεται δι' ύδατος περιέχοντος όλίγον τι όξυ ή άλλας, ή κάλιον. Αφού δέ σχηματισθή ούτως ή στήλη, πάς ο άπτόμενος της βάσεως της δια της μιας χειρός και συγχρόνως της κορυφής της δια της έτέρας, αισθάνεται σφοδρά κρούσματα* έτι δέ σφοδρότερα εάν αι χείρες του ήναι υγράι, μάλιστα δ' εάν λάβη εις εκάστην χείρα κύλινδρον υγρόν εκ μετάλλου* τότε τα κρούσματα δύνανται να γίνωσιν άφόρητα* αλλά μετριάζονται εάν μέρος μόνον της στήλης τεθή εν τη περιβολή, εάν δηλαδή δια μέν της μιας χειρός άπτώμεθα της βάσεως, δια δέ της άλλης ζοιχεία της στήλης επί μάλλον και μάλλον κατώτερα* διότι πρέπει πάντοτε να άπτώμεθα συγχρόνως των διαφόρων στοιχείων της στήλης* παραδείγματος χάριν, το πρώτον και το δέκατον, το πρώτον και το δέκατον πέμπτον, το πρώτον και το έσχατον, ή, ως ονομάζουσι ταῦτα οι φυσικοί, τους δύο πόλους της στήλης. Η πάθησις αυξάνει καθόσον οι δύο πόλοι, ή τα δύο άπτόμενα σημεία, διαχωρίζονται υπό περισσοτέρων στοιχείων.

Δύο άνθρωποι, ή δέκα, ή και εκατόν, σχηματίζοντες κύκλον και δια χειρός κρατούμενοι, αισθάνονται

συγχρόνως το κρούσμα, εάν ο μόν πρώτος άπτηται της βάσεως της στήλης, ο δέ τελευταίος της κορυφής* εάν δέ ή έπαφή εξακολουθη, εξακολουθεϊ και το κρούσμα* αλλά πρέπει να ήναι ή περιβολή κλεισιμένη και άδιάκοπος, ήτοι εκάστη χείρ, υγρά οῦσα, να άπτηται άμέσως της επομένης χειρός* άλλως, εάν υπήρχέπου έλαχίστη τις διάστασις, ή περιβολή θα ήτο ήνεωγμένη, θα διεκόπτετο δε ούτως ή πορεία του ήλεκτρισμού, και θα έπαυε πάν άποτέλεσμα.

Αλλά το θαυμαστότερον, ο κύκλος περι οῦ ο λόγος ήδύνατο να σχηματισθή και πολύ άπωτέρω, εις το Λονδίνον π. χ., ή δέ στήλη εν Παυϊά, όπου πρώτος ο Βόλτας την κατεσκεύασε* τότε όμως, προς συμπλήρωσιν της περιβολής, θα ήτο χρεία να άχθώσιν από Λονδίνου εις Παυϊάν δύο σύρματα, ως τα των τηλεγράφων άπομεμονωμένα, και ών τα άκρα να άπτωνται, το μέν της βάσεως, το δέ της κορυφής της στήλης. Ούτως, άμα κλεισθείσης της περιβολής εν Λονδίνω ή εν Παυϊά, όλοι οι άνθρωποι οι τον κύκλον σχηματίζοντες θα ήσθάνοντο συγχρόνως το κρούσμα, και θα το ήσθάνοντο ώρας όλοκλήρους, ενόσω θα έμενεν ο κύκλος κλειστός. Ουδέν μάλιστα θα έβλαπτεν αν όμοιοι κύκλοι έσχηματίζοντο και εν Ταυρίνω, και εν Λουγδούνω, και εν Παρισίους, και εις πάντα τόπον καίμενον εν τῷ μεταξύ* αυξανόμενης της δυνάμεως της στήλης, το κρούσμα θα έγίνετο πανταχού συγχρόνως, πάντοτε όμως υπό τον όρον του να μη ήναι που ήνεωγμένος ο κύκλος, έπειδή τότε το ήλεκτρικόν ρεύμα θα διεκόπτετο.

Έκ των πειραμάτων τούτων, εύκολώτατα γινόμενων σήμεραν, αν και υπ' άλλο σχήμα, έννοεί εκάσος ότι ο ήλεκτρισμός γεννάται και αναπτύσσεται άνανάως εντός της στήλης, και ότι και διαβιβάζεται άδιάκόπως και στιγμηδόν εις τα μεταλλικά σύρματα και εις τα ήλεκτραγωγά σώματα εξ ών συντίθεται ή περιβολή. Τούτο λοιπόν είναι το καλούμενον ήλεκτρικόν ρεύμα.

Ηδη έσχημάτισεν ο άναγκώστης ιδέαν περι της αρχής του ήλεκτρικού τηλεγράφου. Έτι όλίγα θα είπωμεν προσεχώς περι των ιδιοτήτων του ήλεκτρομαγνητισμού, και έπειτα θα μεταβώμεν εις την εξήγησιν του μηχανισμού του τηλεγράφου τούτου.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙΤΑΙΑΣ.

Εις πολλές προσφάτους στατιστικάς περι γεωργίας αναφέρεται, ότι εις την Αγγλίαν ο άγροτικός λαός παριστά το τέταρτον των κατοίκων, ένθ εις την Γαλλίαν παριστά τα δύο τρίτα περίπου* επομένως δέ εις γεωργός εν Αγγλία τρέφει τρεις συμπατριώτας του, και προσέτι έαυτόν, ένθ εν Γαλλία είναι χρεία δύο γεωργών όπως τραφή μετ' αυτούς και εις μόνον άλλος κάτοικος.

Αλλ' ούτω μαθηματικώς προβαίνων άπατάται τις βεβαίως υπό της στατιστικής, ήτις καθιστά άπόλυτον ισότητα μεταξύ της τροφής των κατοίκων, και της καλλιιεργείας ενός τόπου οίουδήποτε. Τούτο άλλοτε ποτε υπήρχεν άλλθές, άλλ' όχι πλέον σήμεραν, έτε οι έμποροι και οι βιομήχανοι συντείνουσι μεγάλως εις την διατροφήν πάσης χώρας.

Πάντες γινώσκουσιν ότι ή Αγγλία άγοράζει από της άλλοδοπής το πλείστον του σίτου της, και ότι καταλύει μέγισον ποσόν σακχάρους, προαγομένης μόνον εν ταϊς άποικίαις αυτής. Οστε πρέπει να συγκαταριθμηθώσιν εις τον γεωργικόν αυτής λαόν, ως τροφοδότην θεωρούμενον, πλείστοι ξένοι, ως Γάλλοι, Ρώσοι, Γερμανοί, Ισπανοί, Αμερικανοί, Έλληνες, άποικιοι, Ινδοί, δι' όσον σίτον ή δι' όσην σάκχαριν συνεισφέρουσιν εις αυτήν. Έπειτα πρέπει να προσεθώσι και οι ναῦται της, ως συνάγοντες και προσκομίζοντες αυτή τους ίχθύας, ών καταλύει μεγάλας όσαύτως ποσότητας. Περιπλέον, οι Γάλλοι στέλλουσιν εις το Λονδίνον μυριάδας ώων και όρνίθων, άπειρα δέ λαχανικά και όπωρικά. Σημειωτέον προς τούτους ότι ή άγγλική στατιστική δεν συγκαταλέγει εις τον γεωργικόν λαόν της Αγγλίας τους ζυθοποιούς, ένθ ή γαλλική συγκαταριθμεϊ φυσικῶ τῷ λόγῳ ως γεωργούς και τους άμπελουργούς. Αμπελοεις την Αγγλίαν δεν υπάρχουν, ως γνωστόν, ένεκα του κλίματος* λοιπόν πολλοί των γάλλων άμπελουργών εργάζονται αποκλειστικῶς υπέρ των οίνοποτῶν της Αγγλίας, άγοράζουσιν τους γαλλικούς οίνους και τα οίνοπνεύματα.

Όσε εν Αγγλία μέγα μέρος της εθνικής τροφής προ-

άγεται δια ξένων χειρῶν, ένθ εν Γαλλία ο άγροτικός λαός, οῦ μόνον τον ίδιον τόπον τρέφει μόνος σχεδόν, αλλά και πορίζει μίαν των κυριωδεστέρων τροφῶν εις το της εξαγωγής έμπόριον.

Αι συνοπτικαί αῦται παρατηρήσεις άρκούντως υποδεικνύουσι το άτελές των υπολογισμῶν τους όποιους έχόντες οι αριθμηταί του άγροτικού λαου της Αγγλίας και Γαλλίας, άποφαινονται ότι, « μεταξύ της όφελίμου εργασίας του γάλλου γεωπόνου και της του άγγλου, υπάρχει διαφορά ως 1 προς 7. »

Αλλ' όμως δεν δύναται τις ν' άρνηθῆ ότι τα λυσιτελή της εργασίας του άγγλου γεωργου άποτελέσματα πάντως είναι άνώτερα εν γένει των λυσιτελῶν άποτελεσμάτων της εργασίας του γάλλου γεωργου. Τφόντι, του μέν άγγλου αι χείρες και ο νοῦς βοηθοῦνται και υπό μηχανῶν τελειοποιημένων, και υπό πλουσίου έπικουρισμού, και υπό δαψιλῶν κεφαλαίων* έννοεϊται δέ ότι μετά τοιούτων έπικουριῶν πάς γεωργός άξιος και άκάματος προάγει πλέον εκείνου, του όποιου οι κόποι καταναλίσκονται εις άρουραν πτωχῆν, μικρόν γεωργουμένην, και ξερομένην της παντοίας άρωγής ήν παρέχουσι τα άφειδῶς καταβαλλόμενα χρήματα.

Χηρεία.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ ΕΒΑΘΜΟΝ (1).

(Ποίησις 'Ι. 'Ι. Σκυλίτσου, επί του ήχου του μελοδράματος *Guillaume Tell*, μελοποιηθέντος υπό ROSSINI.)

Andantino. 3/8

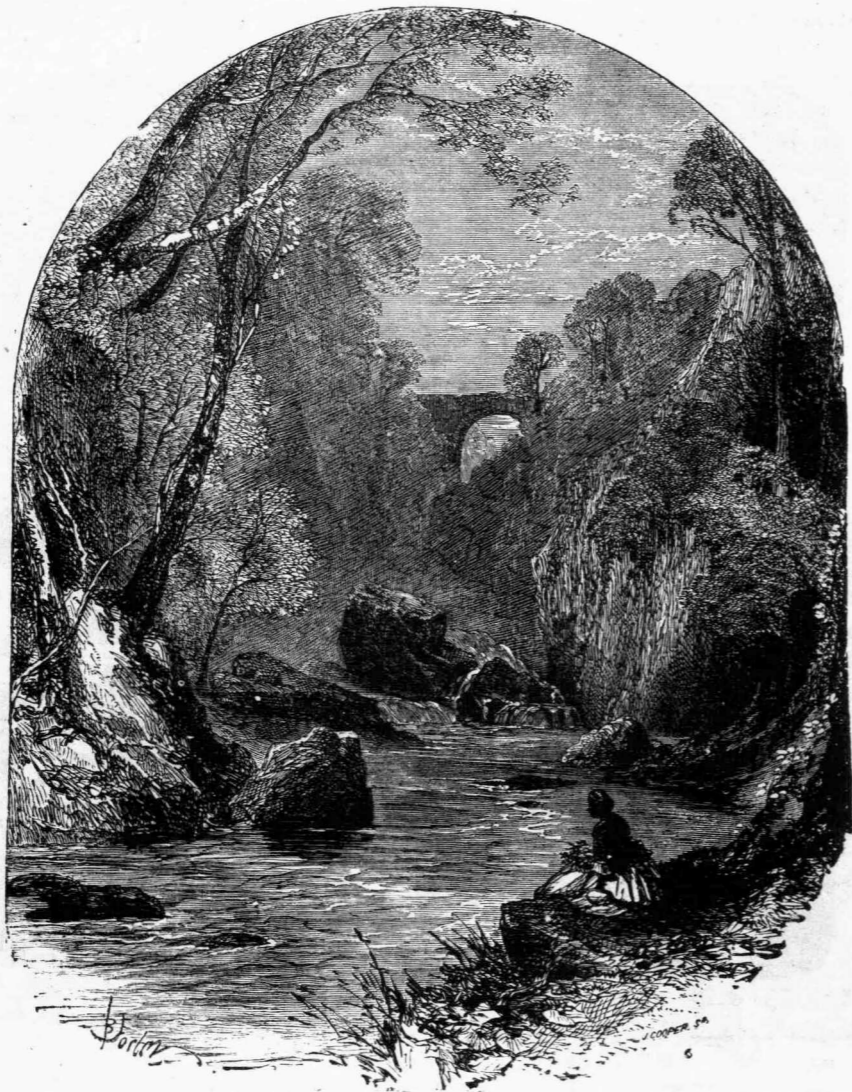
Δάση βαθύσκια δροσερά,
Χλωραί καιλάδες, κρύα νερά,

Εὔσμοι λόφοι, λευκή οίκια
Αερική,
Όποία τώρα μελαγχολία
Σάς κατοικεϊ!

(1) Αδεται μόνον ή 1, 2 και 4 στροφή.

Πύργε τριώροφε παλαιέ,
Τῶν χελιδόνων αἰ φωλεαί
Εἰς ἐγκατάλειψιν ἐρημίας
Σὲ παριστοῦν·
Αἰ ἀναμνήσεις χαρᾶς ὁποίας
Σὲ χρεωστοῦν!

Ἡ πολυγεύμων δεξαμενὴ
Νερὸν οὐδ' ὅσον κἂν νὰ θρηνῇ!
Χρυσῶν ἰχθύων, λαμπρῶν ὑδάτων
Δὲν εὐμοιρεῖ·
Τὴν ἐμπληροῦσι μετὰ χωμάτων
Κλάδοι ξηροί.

Ὁ καταβράκτης ἰδοῦ ἐκεῖ,
Ὅπου μονήρης κ' ἐρωτικῆ,
Ἦλθε πολλαίς νὰ περιμένῃ
Ἄν θὰ φανῶ,
Νεόνυμφός μου, λατρευομένη . . .
Αὐτὴν θρηνῶ.

Δεινὴ πλημμύρα λόγων πικρῶν!
Τὸν αἰγοπόλον, ἓνα μικρὸν,
Καλῶ σιμά μου ἐκπεπληγμένον·
— Νὰ σὲ ἰδῶ·
Ἐχοῖν, παιδί μου, τινὰ θαμμένον
Πέριξ ἐδῶ;

Πῶς εἶν' ΕΚΕΙΝΗ; κανεῖς· ψυχὴ·
Φεῦ! ἡ μολπή της δὲν ἀντηχεῖ.
Ἡ ἤχῳ μόνῃ, «Ποῦ εἶν' ἐκείνη;»
Ἀντιβοᾷ,
Καὶ ῥίγος φρίκης μὲ περιχύνει
Αὐτ' ἡ στοά.

Κενὸς ὁ σταῦλος καὶ ἀνοιχτός,
Καὶ εἰς τὴν εἴσοδον ὁ ἰστός
Μαύρης ἀράχνης μὲ περιπλέκει.
Ἐξελιχθεῖς,
Κ' εὐρῶν ὁ ὄφις χεῖράν παρέκει,
Κρύπτειτ' εὐθύς.

« — Ναι, τὴν γυναῖκα τ' αὐθεντικοῦ
» Αὐτοῦ τοῦ ἴδιου ἴστοτατικοῦ.
» Ἐν ψεῦμα εἶχε τὴν ἀπελπίσει·
» Εἶχε λεχθῆ
» Πῶς ὁ αὐθέντης εἶχε νικήσει
» Καὶ φονευθῆ.

» Μάτην ἔς τὴν ἄκρα τοῦ ποταμοῦ
» Μὲ δέσμεν δάφνης κ' ἐλῆας ὄμοῦ
» Νύκταις ὑπῆγε νὰ τὸν προσμένῃ.
» Πτωχὴ κυρά!
» Μιὰ νύκτα ἴνιγη ἀπεγνωσμένη
» Εἰς τὰ νερά. »

ΙΩΑΚΕΙΜ ΡΟССΙΝΗΣ.

Ὁ μέγας οὗτος μελοποιὸς, γεννηθεὶς ἐν Πεδάρῳ τῆς Ἰταλίας (ἐν τῷ Κράτει τοῦ Πάπα) ἐν ἔτει 1792, ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις κατὰ νοέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους, καταλιπὼν ὄχι εὐκαταφρόνητον περιουσίαν (ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια φράγκων), καὶ τὰ μελογραφικὰ αὐτοῦ ἀθάνατα ἔργα, δι' ἃ καὶ ζῶν ἔτυχε μεγάλων τιμῶν.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἰωακείμ Ροσσίνη ὑπῆρχον ἀνθρωποῖ ἀσημοί· ὁ πατὴρ του ἔπαιζε μετρίως τὸ χαλκὸν κέρασ, ἡ δὲ μήτηρ του ἦτο θεατρίστρια. Ἠθέλησαν δὲ καὶ

τὸν υἱὸν των νὰ καταστήσῃσι μουσουργόν, ἀλλὰ τόσον ὀλίγον ἐπέδιδε κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν μουσικὴν τὸ παιδίον, ὥστε ἀπελπισθεῖς ὁ πατὴρ τὸ ἔδωκεν εἰς σιδηρουργόν τινα, ἵνα διδαχθῆ τούτου τὴν τέχνην.

Ἡ καθεύδουσα ἐν τῷ παιδίῳ τούτῳ βροπὴ πρὸς τὴν μουσικὴν ὥσανεὶ ἐξύπνησεν ἐκ τῶν κτύπων τῆς σφύρας ἐπὶ τοῦ ἄκμονος. Ὑπεσχέθη εἰς τὸν πατέρα του νὰ ἐνασχοληθῆ τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ μουσικὰ μαθήματα μετ' ἐπιμελείας, καὶ ἀληθῶς τόσον ἐξεδόθη εἰς αὐτὰ, ὥστε καὶ ἄνευ διδασκάλων ἔμαθε πολλὰ ὄργανα. Μόλις δεκαπενταετῆς, συνοδεύων τοὺς γονεῖς του εἰς τὰ θέατρα τῶν μικρῶν πόλεων τῆς Ῥωμανίας, ὅτε μὲν ἐμουσοῦρ-

Ῥοσσίνης ὁ ἰταλὸς μελοποιός.

γει ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, ὅτε δὲ ἀνέβαινε ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅπου καὶ ἔμελλε.

Πρῶτον ἀξιόλογον αὐτοῦ μελογράφημα ὑπῆρξεν ὡδή τις βραβευθεῖσα ὑπὸ τοῦ λυκείου τῆς Βονωνίας. Ταύτην ἔγραψε δεκαεξαετῆς. Ἐξεδίδεν ἐν τούτοις καὶ ἄλλους ἤχους τοῦ ἢ συμφωνίας, μετ' ὀλίγον δὲ συνέθεσε καὶ μελοδράματα, ὧν τὸ πρῶτον, La Cambiale di Matrimonio καλούμενον, ἐν ἔτει 1809. Τὸν «Ταγκρέδην» καὶ τὴν «Ἰταλίδα ἐν Ἀλγερίᾳ» συνέθεσεν ἐν 1813· δύο ἕτερα ἐν 1814, ἐν ἑτερον ἐν 1815.

Ἄλλ' ἐντὸς τοῦ ἔτους 1816 ἠριστοῦργησε συνθέσας τέσσαρα μελοδράματα, ὧν δύο ἀπαράμιλλα, τὸν «Κουρέα τῆς Σιβιλίας» ἐντὸς δεκατριῶν μόνον ἡμερῶν, πρᾶγ-

μα ἀπαραδειγμάτιστον, καὶ τὸν «Θελλόν». Ἦτο εικοσιτετραετῆς. Τὸ δ' ἀκόλουθον ἔτος, 1817, συνέθεσεν ἕτερα δύο, ἐν ἑκ τῶν ὁποίων ἡ Gazza ladra. Τὸ 1818 ἕτερα τρία. Τὸ 1819, πάλιν τρία, ἐν οἷς La Donna del Lago. Τὸ 1820 ἕτερα δύο, ὧν τὸ ἐν «Μωῶμει ὁ Β'» ἐπιγραφόμενον.

Τὴν «Μαθίλδην Σαβράν» συνέθεσε κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος· ἐν ἄλλο μελοδράμα, τὴν «Ζελμίραν», τὸ 1822, καὶ δύο ἕτερα τὸ 1823· ἐν ἑκ τούτων εἶναι ἡ «Σεμίραμις», οὗ τινος θαυμαζέται ἰδίως ἡ εἰσαγωγή. Τὴν «Πολιορκίαν τῆς Κορίνθου» συνέθεσεν ἐν 1826, τὸν «Μωῦσῆν ἐν Αἰγύπτῳ» ἐν 1827, τὸν «Κόμητα Ὄρον» ἐν 1828, τὸν «Οὐλλέλλων Τέλλον» ἐν 1829.

ἤδη τὸν δίσκον τῆς σελήνης κατὰ τὸ τρίτον· καὶ τότε διέκρινα ἐπὶ τοῦ γύρου τῆς σελήνης τρεῖς ἐξοχάδας ἀσθενῶς φωτιζόμενας, ὁμοίας πρὸς κορυφὰς βουνῶν προσβαλλομένων ὑπὸ τῆς ἀγῆλης τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Μετὰ 15 λεπτά, ὅτε ὁ ἥλιος ὑπερέβη τὴν σελήνην κατὰ τὰ δύο τρίτα, αἱ αὐταὶ ἐξοχάδες παρετηροῦντο φωτεινότεραι· αἱ κορυφαίων εἶχον τὴν ὄψιν μετάλλου ἀναλελυμένου. Μετὰ δὲ ἕτερα 15 λεπτά, τῆς μὲν μέσης ἐξοχάδος τὸ ὕψος ἠλαττώθη, ἡ δ' ἀριστερὰ κατεφωτίσθη εἰς τὴν κορυφὴν καὶ δεξιόθεν αὐτῆς, κτλ.»

Υπάρχει νέα τις ἐπιστημονικὴ μέθοδος, καλουμένη ἀνάλυσις φασματικῆ (spectrale), δι' ἧς κατορθοῦται ἡ σπουδὴ τῶν ἀκτίνων, βαλλομένων ἀπὸ τινος ἀστρου, καὶ οὕτω γινώσκονται τὰ κυριωδέστερα τῶν χημικῶν στοιχείων ἐξ ὧν τὸ ἄστρον ἐκεῖνο συντίθεται, καίτοι ἀπέχον ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων ἐκείνων κτισμάτων ἑκατομμύρια καὶ χιλιάδας ἑκατομμυρίων λευγῶν.

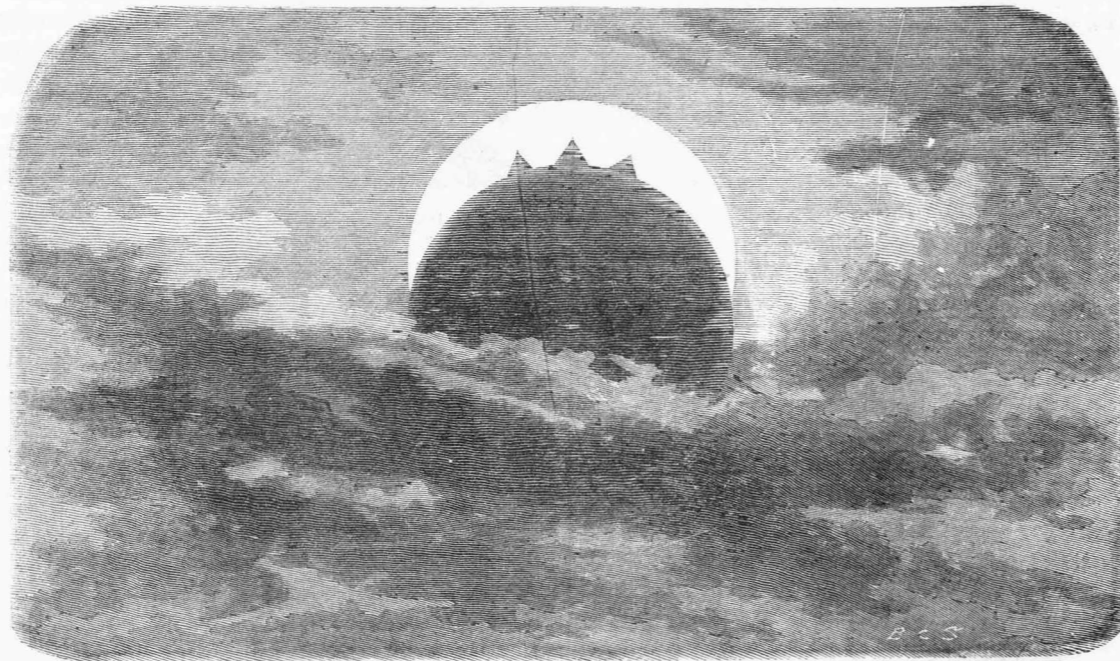
Ὡστε σήμερον εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς ἐπιστήμονας ὅ-

ποῖα ὑγρὰ, ὅποια ἀέρια καὶ ὅποια μέταλλα ὑπάρχουσιν ἐν τῷ Ἠλίῳ, ἐν τῷ Συρίῳ, ἐν τῷ πολιτικῷ ἀέρι, κτλ.

Ἐφαρμόζων λοιπὸν αὐτὴν ταύτην τὴν μέθοδον, ὁ ἀστρονόμος JANSSEN ἀνεκάλυψεν ἐκ τίνος στοιχείου σῦνκεινται αἱ ἠλιακὰ ἐξοχάδες. Εἶναι τὸ ὑδρογόνον ἀέριον. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο σημειοῦται οἰκοθεν διὰ γραμμῶν ὁρατῶν ἐν τῇ φασματικῇ διόπτρᾳ· ἐξ αὐτοῦ δὲ προκύπτει θαυμασία τις συνέπεια· ὅτι δύνανται οἱ ἀστεροσκοποὶ νὰ θεωρῶσι τὰς ἠλιακὰς ἐξοχάδας ἐν παντὶ καιρῷ, μὴ ἔχοντες πρὸς αὐτὸ τοῦτο χρειαζέσθαι ἐκλείψεις.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς εὐφυοῦς μεθόδου ταύτης εἶναι νεωτάτη καὶ ὀφείλεται εἰς τὸν εἰρημένον ἀστεροκόπον, ἀλλ' αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ μέθοδος ἐξεδόθη πρὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ ἀστρονόμου Norman-Lockyer, ἐν ὑπομνήματι πρὸς τὴν βασιλικὴν Ἐταιρίαν, ἐπιγραφόμενῳ Φασματοσκοπικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἡλίου.

Οὕτως ὅλοι σήμερον οἱ ἀστρονόμοι δύνανται, περι-

Σχ. 2. — Οἷα ἐφάνη ἡ ἐκλείψις τοῦ ἡλίου ἐν Ἀδένῳ.

φέροντες περὶ τὸν γύρον τοῦ ἡλίου τὸ φασματοσκόπιον, ν' ἀντικατοπτρίζωσι μετὰ τῆς πρισματικῆς εἰκόνας τοῦ ἠλιακοῦ σώματος καὶ τὰς τῶν ἐξοχάδων αὐτοῦ, μανθάνοντες διὰ τῆς μεθόδου ταύτης τὴν χημικὴν αὐτῶν σύνθεσιν, τὴν θέσιν, τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν χροιάν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΓΡΑΝΤ.

Νέος πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐξελέχθη πρὸ μικροῦ διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας ὁ στρατηγὸς Γράντ (Ulysses Grant). Δύο εἰκόνας αὐτοῦ δίδομεν, τὴν μὲν γραφεῖσαν ἐν ἔτει 1862, ὅτε εἶχε κυριεύσει τὸ φρούριον Δονελσῶνος· εἰς αὐτὴν φαίνεται οἷος ἦτο ταγματάρχης ἐτι· τὴν δὲ νεωτέραν, ἐν ἣ παρίσταται μεταξύ φίλων οἷος εἶναι σήμερον.

Ὁ περιφανὴς στρατηγός, μαθητεύσας ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ τοῦ West-Point, καὶ ἀποκτήσας τὰς ἐπινομίδας λοχαγοῦ κατὰ τὴν εἰς Μεξικὸν ἐκστρατείαν, ἐν ἔτει 1846, ἔδωκεν ἔπειτα τὴν παραίτησίν του καὶ πα-

ραδόξως πῶς ἀνεδέχθη τὴν διεύθυνσιν βυρσοδεψείου· ἀκολούθως δ' ἐδόθη εἰς τὴν γεωργίαν, μέχρις οὗ ἐξεββάχη ὁ πρὸς τοὺς Νοτίους πόλεμος. Τότε ἐπανελθὼν εἰς τὸν στρατὸν ἐκέρδανε τοὺς ἀνωτέρους στρατιωτικὸς βαθμοὺς, ἕκαστον διὰ νέου ἀνδραγαθήματος, καὶ οὕτω διαπρέψας ἐν τῇ στρατηγικῇ προεβιβάσθη εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ τῶν Βορείων, ὃν ἤγαγεν ἀπὸ νίκης εἰς νίκην κατὰ τοῦ τελευταίου προπυργίου τῆς ἀντιστάσεως τῶν ἀποσπαστικῶν, κατὰ τῆς Ριγμόνδης, πρωτεύουσος αὐτῶν, ἧς ἡ πτώσις ἀνέδειξε τὸν ἄνδρα τοῦτον ἥρωα τῆς μεγάλης Δημοκρατίας. Ἀννηγορεύθη λοιπὸν ὑπ' αὐτῆς εἰρηνευτῆς τῶν στασιασασῶν Πολιτειῶν καὶ σωτὴρ τῆς πατρίδος.

Ἐκτοτε κατέστη ὁσημέραι δημοτικώτερος, καὶ ἔκτοτε ἐτάχθη ὑπὸ τῆς γνώμης τῆς κοινῆς μεταξύ τῶν πρώτων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Δημοκρατίας.

Μεταξὺ δύο ἀντιθέτων τάσεων εὐρισκόμενος, τῶν ὑπερβολῶν εἰς ἃς ἤβηλον νὰ προθῶσιν οἱ σφόδρα δημοκρατικοί, καὶ τῶν ἀντιστάσεων εἰς ἃς ἐπέμενον αἱ νότιοι

Πολιτεῖαι, ὁ στρατηγὸς Γράντ ἐτηρήθη ἀπαρεγκλίτως ἐν τῇ γραμμῇ, ἧς ὁ μόνος σκοπὸς ἦν ἡ ἀποκατάστασις τῆς Ἐνωσεως, χωρὶς ἐκδικήσεων ἢ ἀντιδράσεων. Εἰς τὸν Λιγκόλνον, τὸν πρὸ τοῦ Ἰόνσωνος πρόεδρον, εἶπε ποτὲ· « Ἡ «φυγὴ παντὸς ἀνδρὸς «ἀληθῶς στρατιωτικοῦ «δὲν ὑποχωρεῖ εἰς τὰς «ἀπαιτήσεις τῆς ῥαδι- «ουργίας καὶ ἐκδικήσε- «ως· ἄφες ν' ἀποκτήσω «τὴν εἰρήνην ἧς τῶσαυ- «τὴν ἔχομεν χρειαζέσθαι, καὶ «τότε τὸ ἔθνος ἂς ποιή- «σῃ οἰανδήποτε ἂν θέ- «λῃ χρῆσιν τοῦ καρποῦ «τῆς νίκης. Σήμερον «βλέπω ἐναντίον μου «στρατὸν πολέμιον, καὶ «μόνον χρέος ἔχω νὰ «τὸν νικήσω. Ἄλλ' αἱ «νότιοι Πολιτεῖαι εἰ- «ναι μέρος τῆς πατρίδος μου· δὲν δύναμαι νὰ θεω- «ρήσω αὐτὰς ὡς ἐχθρόν· οὔτε φρονῶ ὡς πολιτικῶς ὀρ- «λίγια μὲν λέγει, ἀλλ' ἀριστα· ἐν πάσῃ δὲ περιστάσει ἀπέδειξεν ὅτι θέλει ἔργα μᾶλλον ἢ λόγους.»

Ὁδυσσεὺς Γράντ, Πρόεδρος τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν.

«θὼν τὸ νὰ τὰς λεηλα- «τήσω. Ἐάν σὺ προτί- «θεσαι νὰ καταστρέψῃς «αὐτὰς διὰ πυρὸς καὶ «μαχαίρας, διόρισον «ἀντ' ἐμοῦ στρατηγὸν «ἄλλον· ἔχεις τὸν Βού- «πλερον· αὐτὸς δύναται «νὰ εὐημερήσῃ κάλ- «λιον.»

Ὁ μόνος κανὼν καθ' ὃν ἐπραξεν αἰετοπε ὁ στρατηγὸς Γράντ ἦν ἡ Ἐνωσις· τὸ πᾶν ὑπὲρ τῆς Ἐνωσεως· τὸ αὐτὸ τοῦτο αἰσθημα ἐξεδήλωσε καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ δι' ἧς ἐδέχθη νὰ τὸν θέσωσιν ὑποψήφιον διὰ τὴν προεδρείαν, προσθέσας ὅτι ἡ θέλησις τοῦ λαοῦ ἔσται ὁ ὁδηγὸς αὐτοῦ. «Τὴν θέλησιν ταύτην ἐσεβάσθην πάντοτε, εἶπε, καὶ πάντοτε αὐτὴν θὰ σεβασθῶ.»

Ὁ στρατηγὸς Γράντ

Ὁ στρατηγὸς Γράντ μεταξύ φίλων.

Κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα συνέβη ὁ χωρισμὸς αὐτῶν, τῆς μὲν πολεμικῆς γενομένης τεχνικωτέρας, ειδικοτέρας καὶ σοφωτέρας, τῆς δὲ ρητορικῆς λεπτοτέρας καὶ δυσκολωτέρας· ἑλπίς πλέον δὲν ὑπῆρχε νὰ διαπρέψῃ τις συγχρόνως εἰς ἀμφοτέρα· λοιπὸν ἐχωρίσθησαν. Ἔρχεται εἰγμὴ καθ' ἣν οἱ λαοὶ καθίστανται θιασῶται τῆς διαίρεσεως πάσης ἐργασίας· καὶ ἀποκαλοῦσι μάλιστα τοῦτο πρόδοον κατ' εὐφημισμὸν, ἀντὶ νὰ εἰπωσιν αὐτὸ παρακμῆν, ὃ ἐστὶν ἡ ἀληθὴς τοῦ πράγματος λέξις.

Ἐξαιρέσεις λοιπὸν σπανία κατήντησεν ἕκτοτε τὸ νὰ κατέχη εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος τὴν ἐπὶ τοῦ πλήθους δύναμιν καὶ ἰσχύϊν ἀρχὴν· ὅλην τριακονταετίαν ἂν διεκρίνετο ὡς πρῶτος τῶν ῥητόρων ἢ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐν Ἀθήναις, συνέβαινε νὰ μὴ εἰσέλθῃ ποτὲ εἰς τὰ πράγματα. Καὶ ἀληθῶς μὲν κατεβέλγετο ὁ λαὸς διὰ τοῦ λόγου, ἀγόμενος καὶ φερόμενος ὑπ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ ἐκ τῆς εὐγλωττίας ἐνθουσιασμὸς σβέννυται ταχέως, μάλιστα δὲ καὶ πρόσφατος ἔχει ὄγκον μᾶλλον ἢ στεφρότητα. — Ὁ Οὐάσσινγκτων ἔλεγε ὀρθότατα, ὅτι ἡ τοῦ λόγου ἰσχὺς ἐπὶ τοῦ πλήθους δὲν εἶναι Κυβέρνησις. Δὲν ἀρκεῖ μόνον ν' ἀκούεται ὁ ἐπιχειρῶν νὰ διευθύνῃ Κράτος, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ὑπακούεται· πρέπει καὶ νὰ ἐξευρίσκη ἐν τῷ νόμῳ τὰ μέσα δι' ὧν ἕκαστος ὑπακούει. Ἄλλ' ἂν περιορίζετο εἰς μόνου τοῦ λόγου τὰ μέσα, μεγάλην μὲν θὰ περιεποίει εἰς ἑαυτὸν τιμῆν, οὐδεμίαν ὁμῶς ὠφέλειαν εἰς τὴν πατρίδα.

Ἄπαν τὸ στάδιον ὃ διέτρεξεν ὁ Δημοσθένης βεβαιοῖ τὸ τοῦ Οὐάσσινγκτωνος λόγιον. Ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἡ φωνὴ του εἶχε μεγάλην ἰσχύϊν ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκυβέρνησεν αὐτήν. Ὅσα ἂν τῷ ὑπηγόρευσεν ἢ θαυμαστῆ αὐτοῦ ὀξύνοια καὶ ἡ φιλοπατρία, ἀσθενῆ παρήγαγον ἀποτελέσματα. Ὁ τοσοῦτον εὐγενὴς καὶ ἐπίπονος βίος ἐκεῖνος ἐτελεύτησεν εἰς ἦτταν, εἰς πτώσιν, εἰς ἐκούσιον θάνατον· καὶ ἀφῆκε δὲ ἡμῖν ἐντύπων πολὺ διάφορον τῆς τοῦ βίου τῶν δαιμονίων ἐκείνων μεγάλων ἀνδρῶν, τῶν Ἀριστείδων, τῶν Κιμώνων, τῶν Περικλέων. Τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους τὸ τέλος ὑπῆρξε θλιβερόν, τραγικὸν μάλιστα· ἀλλ' οὗτοι εἶδον καὶ ἡμέρας ὀριστικῆς τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν δόξης. Ὁ μὲν εἶχε τὸν Μαραθῶνα, ὁ δὲ τὴν Σαλαμίνα. Ἄλλ' εἰς τὸν Δημοσθένην οὐδέποτε ἡ τύχη παρέσχε τοιαύτην τινὰ ἀποζημίωσιν.

Πρὸς αὐτὸν οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἀνετος ἡ ζωὴ. Ὁ ἀγὼν αὐτοῦ κατὰ τῆς ἰσχύος τῶν πραγμάτων ἤρξατο ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας· ἐδέησε ν' ἀποσπάσῃ τὴν περιουσίαν του ἀπὸ τῶν χειρῶν κηδεμόνων δολίων, νὰ ὑπερνηκῆσῃ ἐλαττώματα φυσικὰ, κωλύοντα αὐτὸν τοῦ νὰ διαπρέψῃ ὡς ῥήτωρ, πρὸς δὲ καὶ νὰ διασκεδάσῃ δυσχερέστους οἰκογενειακὰς ἀναμνήσεις, καθαπτομένας τῆς αὐτοῦ ὑπολήψεως. Ἀληθῶς μὲν ὁ πατὴρ του ὑπῆρξεν εὐπόρος καὶ τίμιος ἄνθρωπος· ἀλλ' ὁ πρὸς μητρὸς πάππος του, ἐξ οὗ τῷ προήρχετο ἐν μέρει ἡ περιουσία, εἶχε καταλείψει μνήμην ὄχι ἀνεπίληπτον. Γύλων ἀνεμάζετο οὗτος· μεταξὺ εἰς τὸ Νυμφαῖον, ἐμπορεῖον ἀθηναϊκὸν ἐν τῇ ταυρικῇ Χερσονήσῳ, ἐπεχείρησεν ἐκεῖ, ὡς φαίνεται, τὸ σιτεμπόριον. Ὅτε δ' αἰ ἐν Σικελίᾳ συμφορὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐνεποίησεν φόβον μήποτε δὲν ἦσαν τοῦ λοιποῦ εἰς κατὰστασιν ὅπως προστατεύωσι τοὺς πολίτας αὐτῶν, ὁ Γύλων καὶ ἄλλοι ἐμποροὶ τοῦ Νυμφαίου ὑπέβαλον εἰς τὴν προστασίαν τοῦ αὐτόχθονος ἡγεμόνος τοῦ Παντικαπαίου (Κερτσίου) τὸ κατὰστασιν αὐτῶν. Ἡ πράξις αὕτη παρεπείκρανε τὴν μητρο-

πολιν, καὶ ὁ Γύλων πρὸ πάντων κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον. Ἀλλὰ μικρὸν οὗτος θορυβηθεὶς ἐκ τῆς καταδίκης, καὶ εἴτε πληρώσας τὸ πρόστιμον εἴτε μὴ, ἀνεχώρησεν εἰς Παντικαπαίον, ὅπου ἐνουμφεῖθη Σκύθιν τινὰ, λέγει ὁ Λίσυνης, ὡς ἂν ἔλεγε γυναικῆν τινὰ γυναῖκα, ἀλλὰ πιθανῶς τὴν θυγατέρα ἐμποροῦ τινὸς ἑλληνοῦ, ἐκεῖ που ἀποκαταστημένου. Ἐλαβὲ δ' ἐξ αὐτῆς δύο θυγατέρας, τὰς ὁποίας, ἐλθούσας εἰς ἡλικίαν γάμου, ἐξεῖλεν εἰς Ἀθήνας μετὰ πλουσίων προικῶν· καὶ ἡ μὲν ἐξ αὐτῶν ἐνουμφεῖθη τὸν Δημοχάρην, ἡ δὲ τὸν πατέρα τοῦ Δημοσθένους Δημοσθένην, ἥδη πλούσιον· διότι εἶχεν ἴδιον ξιφοποιεῖον, ὅπου εἰργάζοντο τριάκοντα δύο δούλοι, ὡς καὶ κλινοπήγιον, παρέχον ἀσχολίαν εἰς ἐτέρους εἰκοσιν. Ἀποθανὼν δὲ ὀκτὼ ἢ ἐννέα ἔτη μετὰ τὸν γάμον, κατέλιπε 14 τάλαντα (84,000 δραχμῶν), σημαντικὸν πλοῦτον ὡς πρὸς τὰς Ἀθήνας ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ὅτε τὸ ἀργύριον εἶχεν ἀξίαν τοῦλάχιστον διπλασίαν τῆς ἣν ἔχει σήμερον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Léo Jouvart,
ἐν τῇ REVUE CONTEMPORAINE.

ΟΙ ΠΥΡΟΛΑΤΡΑΙ.

Οἱ Πυρολάτραι, λαὸς καταγόμενος ἐκ τῶν ἀρχαίων Περσῶν, καὶ μάλιστα σήμερον συμποσούμενος εἰς 100 χιλιάδας ψυχῶν, εἶναι διεσκορπισμένοι εἰς τινὰ μέρη τῆς Περσίας καὶ Ἰνδικῆς· καὶ εἰς μὲν τὴν Περσίαν οἱ πλεῖστοι κατοικοῦσι παρὰ τὸν περσικὸν Κόλπον καὶ εἰς τὴν Ἐρήμην Κιρμανίαν, μάλιστα δὲ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Γεζ καὶ Κιρμάν· εἰς δὲ τὴν Ἰνδικὴν, παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν καὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Γιουζεράτη, τινὲς δὲ καὶ ἐν τῇ Σουράτῃ, ἐμπορικωτάτῃ πόλει.

Ὁ λαὸς οὗτος ἐξωλοθρευθὴ ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν, μισούντων αὐτοὺς, ὡς ἄλλοτε ποτε οἱ Χριστιανοὶ τοὺς Ἑβραίους. Εἰς τὴν Ἰνδικὴν, οἱ Πυρολάτραι καλοῦνται Παρσεῖς, ἐκ τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος Πέρσαι, ἀλλ' εἰς τὴν Περσίαν καλοῦνται Κεϋράν, ἢ Κεϋροὶ (Guebres ὑπὸ τῶν Φράγκων), ὄνομα παραγόμενον ἐκ τῆς ἀραβικῆς λεξέως καϋρ, σημαίνον ἄπιστος ἢ ἐθνικός· εἶναι δὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπὸ τῶν Τούρκων προφερόμενον κιαοῦρ, καὶ διδόμενον εἰς πάντα μὴ μουσουλμάνον. Ἄλλ' οἱ Πέρσαι καλοῦσι τοὺς Πυρολάτρας καὶ Ἀτές-περέζ, ταυτόσημον τοῦ πυρολάτρης.

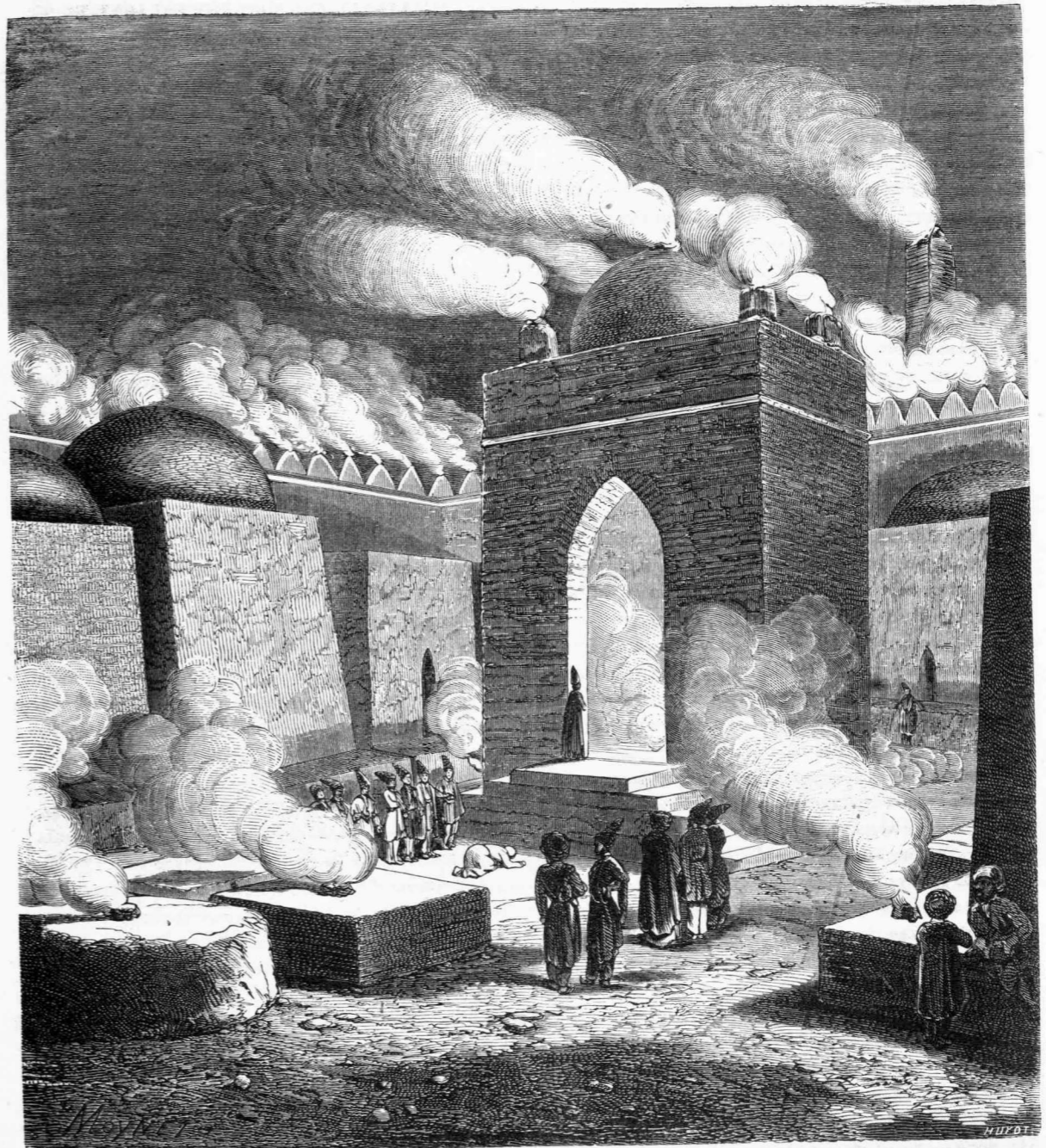
Οἱ Πυρολάτραι δὲν εἶναι εὐεδαῖς, οὔτε λευκοὶ ὅσον οἱ ἄλλοι Πέρσαι, οἱ τὸν Μωάμεθ λατρεύοντες· εὐρωστοὶ ὄμως καὶ καλοῦ ἀναστήματος. Αἱ γυναῖκες τῶν ἔχουσι τὴν ὄψιν ἐλαιόχρουν καὶ ἡμαυρωμένην, ὀπερ ἴσως προέρχεται ἐκ τῆς πενίας αὐτῶν, διότι οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τῶν εἶναι ἀκούντως καλοί. Οἱ ἄνδρες φέρουσι γένειον καὶ μακρὰν κόμην, βραχὺ τι καὶ στενὸν ἐσωκάρδιον, καὶ σκυδόν τινὰ ἐξ ἐρίου λεπτοῦ, ἔχοντος τὸ σχῆμα τοῦ ἐυρωπαϊκοῦ πύλου. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ τὸ χρῶμα τῆς ἐνδυμασίας τῶν εἶναι φαιὸν, ἢ ὡς τὸ τοῦ ξηροῦ φύλλου. Τῶν γυναικῶν ἡ γολὴ ἀμοιρεῖ χάριτος. Ὅσον οἱ Πέρσαι, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, φαίνονται φιλόκαλοι καὶ καθάριοι περὶ τὸ ἐνδύεσθαι, τὸσον οἱ Πυρολάτραι ἀμελοῦσι τὴν τε χάριν καὶ τὴν καθαριότητα. Ἐγγενεῖ ἡ ἐνδυμασία τῶν Πυρολατρῶν παρεμφερεῖ πολὺ πρὸς τὴν τῶν Ἀράβων.

Εἰς τὴν Περσίαν, οἱ Πυρολάτραι ἐπαγγέλλονται τὸν γεωργὸν, ἢ τὸν ἐργάτην. Κατασκευάζουσι τρίχινα ὑ-

φάσματα, τάπητας, σκούφους καὶ λεπτότατα ἐριούγα, ἀπαλὰ εἰς τὴν ἀφῆν ὡς οἱ καζόρειοι πῖλοι καὶ στίλπνότατα. Οὐδεὶς αὐτῶν κάθηται ἀργός, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς καταγίνεται εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ εἰς τὰς ὠραίας τέχνας. Τὸ μέγα αὐτῶν ἐπιτήδευμα εἶναι ἡ γεωργία· θεωροῦσιν αὐτὸ, οὐ μόνον ὡς ὠφέλιμον καὶ τὸ ἀθώστατον πάντων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἱερὸν καὶ εὐγενές. Τὴν γεωρ-

γίαν, λέγουσιν, ὁ Θεὸς ὁ ὕψιστος καὶ οἱ ἄλλοι ὑποδέστεροι Θεοὶ ἀγαπῶσιν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐπιτήδευμα τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτὸ ἀνταμείβουσι δαψιλέστερον.

Οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι Πέρσαι εἶναι ἄνθρωποι πράοτατοι καὶ ἀπλοῖκοι, ζῶσιν ἡσυχώτατοι ὑπὸ τοὺς πρεσβυτέρους τῶν, τοὺς ὁποίους καθιστῶσι κριτὰς τῶν, ἐπικυρουμένων ὑπὸ τῆς περσικῆς Κυβερνήσεως. Οἱ Πυρο-

Ἄτες Κὰχ, ἡ ὁ τῶν Πυρολατρῶν ναὸς ἐν Βακούῃ.

λάτραι πίνουσι τὸν οἶνον, καὶ, ἐξαιρέσει τοῦ βοῦς καὶ τῆς δαμάλεως, τρώγουσι πᾶν κρέας, λαμβάνοντες αὐτὸ ἐξ οἰωνδήποτε χειρῶν, ἔστω καὶ μαγειρευμένον. Ἀποφεύγουσιν ὅμως τὴν συγκοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων λαῶν, μάλιστα δὲ μετὰ τῶν Μωαμεθανῶν, λίαν περιφρονούντων αὐτοὺς. Ἡ θρησκεία τοῖς ἀπαγορεύει τὸ νὰ ἔχουσι δύο ἢ πολλὰς γυναῖκας, οὔτε τοῖς δίδει ποτὲ διαζύγιον. Ἐπ' ἐσχάτων ἐγένοντο σπουδαϊότατα ἔ-

ρευναὶ ὑπὸ τῶν ἐθνολόγων τῆς Εὐρώπης περὶ τῆς θρησκείας τῶν Πυρολατρῶν, ἢ τοῦ μασδεϊσμοῦ (mazdéisme), οὗ τινος ἰδρυτῆς θεωρεῖται ὁ Ζωροάστρης.

Ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ὀχθῆς τῆς Κασπίης Θαλάσσης κεῖται τις πόλις λίαν εὐλίμενος, καλουμένη Βακούα (BACOU), περσικὴ μὲν, ἀνήκουσα δὲ σήμερον εἰς τὴν Ῥωσσίαν· ἡ πόλις αὕτη εθεωρήθη ἐν παντὶ καιρῷ ὑπὸ τῶν Πυρολατρῶν ὡς ἁγία. Ἐνδοτέρω ἔχουσι τινὰ μω-

Αἱ ἐκ τριγάρτων μαύρων ἐξωμίδες (tuniques) ἢ οἱ γυροὶ (φαλπαλάδες) φοροῦνται ἐπὶ ἐσθῆτων ἐξ ἀτλαζίου κιτρίνου, κυανοῦ, ῥοδοχρόου ἢ πρασίνου. Αἱ ἐκ τουλίου λευκοῦ ἢ ἰοχρόου ἢ κιτρίνου ἐσθῆτες συναρμύζονται μὲ ἐξωμίδας καλαθωτὰς, ἀνασυρομένας δι' ἀνθῶν ἢ κοκκινωπῶν φύλλων.

Αἱ κόμαι ἀναδέονται κατὰ μυρίων εἰδῶν φαντασιώδεις τρόπους, καταφορτονομένοι ἐξ ἀνθῶν ἢ πτερῶν, ἢ καὶ ἀδαμάντων. Εὐτυχῶς, ἀκόμη δὲν ἐπεκράτησεν ἡ παιπάλη ἐπὶ τῆς κόμης· φοβοῦμαι ὅμως μήποτε ἐπικρατήσῃ· διότι ἐκεῖ τείνουν τὰ πνεύματα· καὶ ἂν τοῦτο γίνῃ, ἀπὸ τοῦδε ἀφορίζω τὴν Ἑλληνίδα ἥτις θὰ ἐμιμεῖτο τὴν τοιαύτην φραγκικὴν μωρίαν.

Τὰ καλυμματία (κατελλίνα) δὲν εἶναι πλέον τοιαῦτα, ἂν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ λέγονται, ἀλλὰ κατήντησαν ἀπλαῖ κεχυφαλίδες (coiffures). Ἦδη ἐδῶ τὰ λέγουν toques, ἀντὶ chapeaux. Συνηθέστερα δὲ εἶναι σήμερον τὰ σχηματίζοντα ἄνω τοῦ μετώπου ὡς τι διάδημα ἐκ βελούδου στολιδωδούς (σουφρωτοῦ), ἢ ἐκ πτερῶν.

Αἱ ζῶναι, πίπτουσαι εἰς τὰ ὀπίσω εἰς δύο ἄκρα πλατείας ἀπὸ μεγάλου κόμβου, εἶναι πάντοτε συνηθέσταται. Πωλοῦνται ἐδῶ ἔτοιμαί, ἔχουσαι κόμβους ἐντέχνως δεδεμένους καὶ ποικίλα ματα πολλά.

Ἐκ τῶν ἄλλων πραγμάτων τοῦ συρμοῦ προσδεύουσι τὰ δίτροχα ποδήλατα· κατέστη καὶ τοῦτο βιομηχανία· κατασκευάζονται καὶ πωλοῦνται καθ' ἑκάστην πόλιν πολλά. Ἄλλ' εἶναι πρᾶγμα τὸ ὅποιον εἰς τοὺς τόπους ἡμῶν δὲν δύναται νὰ εὐδοκιμήσῃ, ἐπειδὴ ἀπαιτοῦνται δρόμοι πρὸς τοῦτο ὀμαλοὶ καὶ καλῶς πεπατημένοι. Ἄν ἀκούσῃς τοὺς θιασώτας τῆς νέας ταύτης ἐφευρέσεως, τὸ ποδήλατον μέλλει ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐπικρατήσῃ τῶν ἄλλων μέσων τῆς συγκοινωνίας, ὄχι μόνον κατὰ γῆν, ἀλλὰ καὶ κατὰ θάλασσαν.

Γέμουσι τὰ ζαχαροπλαστεῖα θαυμασιῶν, γέμουσι καλῶν κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς νεομηνίας κατὰ Λατίνους. Ἴσταμαι πολλάκις πρὸ τῶν ὑάλων τῶν ἐργαστηρίων καὶ περιεργάζομαι τὰ ἄπειρα σχήματα, ἅτινα δίδουσι οἱ Γάλλοι εἰς τὰ ζαχαρικά των. Εἶναι ἀμίμητοι ζαχαροπλάσται, ἀλλ' ὅμως πεμματοποιοὶ ἔλεεινοί. Οὐδὲν τῶν πεμμάτων, οὐδὲν τῶν ζυμαρικῶν των δύναται νὰ ὑποστῇ σύγκρισιν πρὸς τὰ ἡμέτερα. Ὁ βακλαβᾶς πρὸς αὐτὰ εἶναι βασιλεύς· τὸ καταΐφι εἶναι μέγας δούξ· τὸ γαλατοβούρεκον...

Καὶ οὐδὲ τυρίον γινώσκουσιν οἱ Γάλλοι νὰ κατασκευάσωσι· τὸ πιστεύεις; τὸ τοῦ Roquefort μόνον ἔχει καλὴν γεῦσιν, ἀλλὰ διὰ ν' ἀποκτήσῃ αὐτὴν πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς σῆψιν, καὶ νὰ κατασταθῇ οὕτως εἰδεχθῆσατον. Δὲν κατῴρθωσαν νὰ τῷ δώσωσι τὴν καλὴν γεῦσιν, ἢν ἔχουσι τυρία τινὰ τῶν μερῶν μας ἀνευ τῆς σήψεως καὶ τῶν ἐπακολουθούντων τῆν σήψιν.

Ἄλλὰ σ' ἔλεγα περὶ τῶν ζαχαρικῶν των· ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἰς αὐτὰ εἶναι τῶντι ἀριστουργοί. Διὰ παντοίων δὲ μέσων προσκαλοῦνται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας οἱ κάτοικοι νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ ζαχαρικῶν. Δὲν σὲ λέγω ὑπερβολῆν. Εἰς τοὺς τόπους μας θεωροῦμεν τοὺς Γάλλους ὡς τὸν ἄκρως πεφωτισμένον λαὸν τῆς Εὐρώπης. Αἱ, φίλη μου! οὐδαμῶς τῆς Εὐρώπης (ἐξαιρέσει τῆς Ρώμης) εἶδα τόσους κληρικούς, ὅσους ἐν Παρισίοις· — ναὶ, ναὶ, ἐν Παρισίοις, ἐν τῷ τόπῳ ὅπου εἶχεν ἀποθεωθῆ ὁ Ροβεσπιέρος. Ὡστε τὰ δύο ἄκρα ἀ-

ληθῶς συνάπτονται. Εἰς τῶν ζαχαροπλαστῶν ἐκήρυξε διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι εἰς τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἀγοράζοντας ζαχαρικά, ἕως εἴκοσι φράγκων ἀξίας, χαρίζει ἐκ περισσοῦ καὶ μίαν εἰκόνα τοῦ Πάπα μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν Καρδινάλιων, πιστοτάτην, κτλ.

Σὲ ἤρесе; Εἰπέ μοι ἂν ζαχαροπλάστης παρ' ἡμῶν θὰ ὠφελεῖτο ποσῶς ὑποσχόμενος εἰς τοὺς ἀγοραστὰς τὴν εἰκόνα τῶν Πατριαρχῶν ἢ τῶν μελῶν τῆς ἱεράς Συνόδου! Τὴν τῆς βασιλίσσης, τὸ ἐνοῶ.

Ἄλλὰ καὶ πείσε, ἂν δύνασαι, τοὺς Γάλλους ὅτι δὲν ὑπάρχουσι παρ' ἡμῶν πατριαρχομανεῖς, ὡς παρ' αὐτοῖς παπομανεῖς ἢ θρησκομανεῖς. Ἦδυνήθη ποτὲ τις νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι ὁ τῆς Ρωσσίας αὐτοκράτωρ δὲν εἶναι, ὡς αὐτοὶ γελοίως φρονοῦσι, τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀρχηγός; — Οὐαὶ τῆς βλασφημίας!

Ἐπὶ πολλῶν ἄλλοτριῶν πραγμάτων οἱ Γάλλοι εἶναι τόσον πεπλανημένοι ἐν τῇ πολυμαθείᾳ των!

Εἰς τῶν βαθυπλουτῶν ἀδελφῶν Ροσχίλδ, τραπεζίτων Ἰσραηλιτῶν, ἀπέβισε κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐν Παρισίοις, καταλιπὼν περιουσίαν ὀκτακοσίων, ἢ κατ' ἄλλους χιλίων ἑκατομμυρίων φράγκων. Χίλια ἑκατομμύρια φράγκων πρὸς μόνον 5 τοῖς 100, δίδουσι πρόσδον ἐτησίαν 50 ἑκατομμυρίων φράγκων. Λέγεται ὅτι ὁ ἀποθάνων ἦτο ἄνθρωπος ἐλεήμων· ἀλλ' ἄρα γε ἦτο τοιοῦτος σχετικῶς πρὸς τὴν περιουσίαν του; Ὁπως ζῆ ἡγεμονικῶς, ἠδύνατο νὰ δαπανᾷ ἐκ τῆς ἐτησίας προσόδου 12 ἑκατομμύρια, νὰ καθιστᾷ ἕνα κόσμον ἐνδεῶν εὐδαίμονα δι' ἑτέρων 12 ἑκατομμυρίων, καὶ ν' ἀποθησαυρίζῃ εἰς αὐξήσιν τοῦ κεφαλαίου του ἕτερα 26 ἑκατομμύρια. Ἄν διένειμε τὸ τέταρτον τῆς προσόδου του εἰς ἀγαθοεργίας, θὰ ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον μᾶλλον ὡς εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, ἢ ὡς μέγας τραπεζίτης. Φαντάσου 12 ἑκατομμύρια φράγκων διασκορπιζόμενα κατ' ἔτος εἰς γενναίας πράξεις! Ἄλλ' ἢ δὲν ἦτο ἐλεήμων (ἐπαναλαμβάνω, σχετικῶς πρὸς τὸν πλοῦτόν του), ἢ δὲν ἦτο πλοῦσιος ὅσον ἐφημίζετο.

Ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπισυνάπτω περιέχει τρία ἀντὶ δύο προσώπων· τὸ πρῶτον, ἀριστερόθεν, φορεῖ, ὡς βλέπεις, ἐνδυμασίαν πρὸς δεῖπνον ἢ συναναξροφήν· τὸ δεξιόθεν καὶ τὸ ἐν τῷ μέσῳ, πρὸς χορὸν· τούτων δὲ τὸ μὲν παριστᾷ νέαν γυναῖκα ὑπανδρον, τὸ δὲ κόρην. Καὶ τῶν τριῶν αἱ ἐσθῆτες ἔχουσι τὴν κάλαθον, τῶν μὲν ὑψηλότερα, τῆς δὲ χαμηλότερα. Περιεργάζου, γέλα, καὶ ἂν θέλῃς κόπτε, σούφρονε, συνάρμοζε, ἀλλ' ἔχε πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι τὰ σουφρωμένα καὶ τὰ συνηρμοσμένα ἀποσουφρόνονται καὶ ἀποσυναρμύζονται, ἐνῶ τὰ ἀπαῖς κοπτόμενα, πλέον δὲν συγκολλῶνται.

Σοὶ στέλλω τὴν εἰκόνα ταύτην, καὶ συγχρόνως νομίζω ὅτι πράττω τι ἄκαιρον αὐτὴν τὴν φορὰν, μετὰ τὰς εἰδήσεις αἵτινες ἔρχονται ἐξ Ἀνατολῶν. Θὰ ἔχετε ἄρα γε τὸν χειμῶνα τοῦτον ἡσυχίαν τόσην, ὥστε καὶ νὰ θύσετε εἰς τὴν Τερψιχόρην;

Τηλεγράφε μοι· μίαν ἡμέρα, μία νύξ ἂν παρέλθῃ χωρὶς νὰ μάθω νέον τι ἐξ ὑμῶν, ὅλας τὰς ἐφημερίδας τῶν Παρισίων τρέχω καὶ ἀναζητῶ, ἐλπίζουσα ἐν αὐταῖς ν' ἀπαντήσω τι νεότερον περὶ τοῦ τόπου μου, περὶ τῆς δυσήνου χώρας ἐνθα ποτὲ εἶπαν ἰδοὺ «θῆλυ», καὶ ἐγεννήθη.